NUMER 240.

DZIENNIK POWSZECHNY

12/24 Października 1862 r.

BIURO REDAKCJI:
Krakowskie-Przedmieście
Nr. 415.
Artykuły nadsyłane do zamieszczenia w Dzienniku, nie zwracają się.

Pismo Urzędowe, Polityczne i Naukowe.

PRENUMERATA:
w Biurze Redakcji
Nr. 415.
Oraz na wszystkich Stacjach Pocztowych w Cesarstwie i Królestwie.

Prenumerata w Warszawie:
Rocznie Rs. 8.—Półrocznie Rs. 4.—Kwartalnie Rs. 2.
Miesięcznie kop. 67.—Nr. pojedynczy kop. 5.

Piątek, 24 Października 1862.

Prenumerata na Prowincyi:
Rocznie Rs. 9 k. 20.—Półrocznie 4 k. 60.—Kwartalnie 2 k. 30.
Za przesyłkę w kopertach Kwartalnie Rs. 1.

SPIS RZECZY.

CZĘŚĆ URZĘDOWA. — Wiadomości urzędowe z Cesarstwa.
CZĘŚĆ NIEURZĘDOWA. — Projekt Instrukcji do postępowania przed Radą Stanu w sprawach z oczynszowania.
Wiadomości zagraniczne.
Wiadomości rozmaite.
Wiadomości literackie.
Jurisprudencja.
Sprawozdanie z ruchu handlowego w Gdańsku za Maj i Czerwiec r. b.
Teatr.
Kursa papierów publicznych i pieniędzy.
Obwieszczenia.

CZĘŚĆ URZĘDOWA.

Z Petersburga, 5 Października.

ZASADNICZA USTAWA REORGANIZACJI WYDZIAŁU SĄDOWEGO W ROSJI.

Część pierwsza.

ORGANIZACJA SĄDOWA.

I. Ogólne przepisy.

1. Władza sądowa, oddziela się od wykonawczej, administracyjnej i prawodawczej.

2. Władzę sądową sprawują: sędziowie pokoju, zjazdy ich, sądy okręgowe, izby sądowe i rządzący senat (w charakterze najwyższego sądu kasacyjnego).

3. Jurysdykcja sędziego pokoju, zjazdu sędziów pokoju, sądu okręgowego i izby sądowej oznacza się nad oddzielnemi okręgami, przy określaniu których bierze się na uwagę rozległość miejscowości, liczba ludności, ilość miejscowych spraw sądowych i dogodności dróg komunikacji.

4. Senat rządzący, stojący na czele wydziału sądowego w charakterze najwyższego sądu kasacyjnego, znajduje się w St. Petersburgu. Jurysdykcja jego rozciąga się na całe Cesarstwo.

5. Władza sędziego pokoju jest jednoosobowa; zjazdy sędziów pokoju, sądy okręgowe, izby sądowe i senat, są władzami kolegjalnemi.

6. Sędziowie pokoju, zjazdy ich, sądy ogręgowe i izby sądowe roztrząsają sprawy *in merito*, a rządzący senat, w charakterze najwyższego sądu kasacyjnego, nie rozstrzygając spraw *in merito*, ma nadzór nad zachowaniem w ścisłości siły prawa i nad jednakowem jego wykonywaniem przez wszystkie władze sądowe w Cesarstwie.

7. Dla prowadzenia śledztw w sprawach kryminalnych, znajdują się w oznaczonych wydziałach inkwirenci sądowi, którzy liczą się za członków sądów okręgowych.

8. Dla oznaczenia wsprawach kryminalnych, winy lub niewinności oskarżonych, do składu sądu w wypadkach, prawem przepisanych, powołują się, w oznaczonych okresach posiedzeń, przysięgli asesorowie,

9. Przy władzach sądowych znajdują się:

1) prokuratorowie i ich towarzysze, których zajęcia ograniczają się wyłącznie sprawami wydziału sądowego;

2) kancelarje do prowadzenia korespondencji;

3) komornicy sądowi dla wykonywania rozporządzeń sądu;

4) przysięgli pełnomocnicy, którzy zostają pod nadzorem rad, z ich własnego łona wychodzących;

5) kandydaci na posady w wydziale sądowym; i

6) notarjusze.

II. O sędziach pokoju i ich zjazdach.

10. Sędziowie pokoju ustanawiają się w powiatach i miastach, dla rozstrzygania spraw cywilnych i kryminalnych mniejszej wagi; przy czem powiat wraz ze znajdującemi się w nim miastami, stanowią okrąg pokojowy, dzielący się na pokojowe wydziały.

11. Na sędziego pokoju, oprócz przedmiotów określonych w ustawach postępowania sądowego cywilnego i karnego, wkładają się jeszcze obowiązki, jakie będą oznaczone przez prawo, co do zachowania spadków, wprowadzania w posiadanie, a tam gdzie nie ma notarjuszów, zaświadczania aktów zeznawających. Udział sędziów pokoju w przedsiębraniu środków w sprawach dotyczących opieki, ma być oznaczony w ustawie o opiekach.

12. W każdym okręgu pokojowym może być kilku sędziów pokoju, z których jedni są wydziałowymi, a reszta honorowymi.

13. Sędziowie pokoju tak wydziałowi, jak i honorowi wybierani są przez wszystkie stany wspólnie, na trzy lata, według oddzielnego porządku, a zatwierdzani są w tej godności przez pierwszy departament rządzącego senatu.

14. Na sędziów pokoju obierani być mogą jedynie mieszkańcy miejscowi, mający niemniej jak 25 lat wieku, nieskalani na czci ani w sądzie, ani przez opinję publiczną, niezostający pod śledztwem lub sądem, posiadający, chociażby w rozmaitych miejscach, własność nieruchomą, przynoszącą czystego dochodu w stosunku oznaczonym przez prawo, i nareszcie posiadający ukształcenie otrzymane w wyższych lub średnich zakładach naukowych, lub też mający trzy lata przynajmniej służby poprzedniej, głównie w zawodzie sądowym.

15. Lista wszystkich w ogóle osób posiadających kwalifikację prawem zastrzeżoną dla tych, którzy mogą zostać sędziami pokoju, układa się w każdym okręgu sądowym oddzielnie i ma być przez gubernatora sprawdzana. Następnie lista komunikuje się wyborcom, którzy wybierają podług niej, w porządku przepisanym, kandydatów na sędziów pokoju do każdego wydziału. Senat rządzący (pierwszy departament) zatwierdza sędziów wydziałowych w liczbie przepisanej, a honorowych stosownie do uznanej potrzeby.

16. Sędziowie pokoju honorowi dopomagają wydziałowemu w pełnieniu powierzonych mu obowiązków. Każdemu z sędziów pokoju honorowych służy prawo roztrząsania tych wszystkich spraw cywilnych i procesów, oraz spraw mniej ważnych dotyczących przestępstw i przekroczeń, które podlegają juryzdykcji sędziów pokoju w ogólności, w razie gdy obie strony żądają sądu sędziego honorowego.

17. Honorowy sędzia pokoju może trudnić się i innemi przedmiotami należącemi do tych atrybucij wydziałowego sędziego pokoju, które zostaną stanowczo przez prawo oznaczone.

18. Wszystkim sędziom pokoju, tak honorowym jak i wydziałowym, służą jednakowe prawa i prerogatywy.

19. Wydziałowy sędzia pokoju pobiera z ogólnych sum ziemskich pewną oznaczoną kwotę na swe utrzymanie, a obok tego osobno na koszta podróży, najem pisarza i woźnego do posyłek, na wydatki kancelaryjne i t. p. Honorowi zaś sędziowie pokoju nie pobierają żadnej płacy ani żadnego wynagrodzenia za wydatki przy pełnieniu tych obowiązków ponoszone.

20. Tam gdzie będą honorowi sędziowie pokoju, pełnienie obowiązków sędziego wydziałowego, na przypadek jego nieobecności, choroby lub ekscepcji, wkłada się na jednego z honorowych sędziów pokoju, podług kolei, jaką sami pomiędzy sobą ustanowią.

21. Sędziowie pokoju każdego okręgu pokojowego, tak wydziałowi jak i honorowi, zgromadzają się w pewnych oznaczonych terminach na zjazdy sędziów pokoju, dla ostatecznego rozstrzygania spraw, do ich juryzdykcji należących. Sędziowie pokoju wybierają z pomiędzy siebie prezesa tego zjazdu.

III. O sądach okręgowych.

22. W miejsce sądów pierwszej instancji, istniejących obecnie pod rozmaitemi nazwami, ustanawiają się, dla wszystkich stanów i dla wszystkich spraw tak cywilnych jak i kryminalnych, sądy okręgowe.

23. Skład sądu okręgowego stanowią prezes i członkowie wyznaczani przez władzę NAJWYŻSZĄ, na przedstawienie ministra sprawiedliwości. Liczbę członków oznacza etat.

24. Komplet sądu okręgowego dla rozstrzygania spraw powinien składać się niemniej jak z trzech członków. W razie potrzeby, sąd może być podzielony na oddziały, a każdy z takowych powinien także składać się z trzech najmniej członków.

25. Posiedzenia sądu okręgowego dla załatwiania spraw kryminalnych mogą odbywać się, w razie potrzeby, nie tylko w tem mieście, gdzie sąd ma stały pobyt, lecz i w innych punktach do okręgu należących.

26. Inkwirenci sądowi, uważani będąc za członków sądu okręgowego, mają być powoływani na jego posiedzenia jedynie w razie niedostatecznej liczby obecnych członków dla utworzenia całkowitego kompletu. W razie nieobecności inkwirentów sądowych, mogą być powoływani do sądu na posiedzenia i sędziowie pokoju. Inkwirenci atoli sądowi nie mogą brać udziału w roztrzyganiu spraw, co do których sami prowadzili śledztwo. *(d. c. n.)*

CZĘŚĆ NIEURZĘDOWA.

W wykonaniu art. 83 Prawa o oczynszowaniu, Komisja Rządowa Sprawiedliwości przygotowała Projekt Instrukcji do postępowania przed Radą Stanu w sprawach z oczynszowania.

Projekt ten z upoważnienia Rady Administracyjnej wniesiony do Rady Stanu, ogłasza się poniżej.

W wykonaniu Artykułu 83 Prawa o oczynszowaniu z urzędu, oraz z mocy Najwyższego Ukazu z dnia 24-go Maja (5 Czerwca) 1862 roku, na przedstawienie Komisji Rządowej Sprawiedliwości, oraz po wysłuchaniu opinji Rady Stanu Królestwa, stanowi się co następuje:

Instrukcję do postępowania przed Radą Stanu w sprawach z oczynszowania.

TYTUŁ I.

Prawidła postępowania przed Wydziałem Spornym.

Art. 1. Przy ogłoszeniu uprawomocnionego wyroku Delegacji czynszowej, lub decyzji w myśl art. 90 prawa o oczynszowaniu z urzędu wydanej, Członek Delegacji do tej czynności wyznaczony, protokularnie stronom zapowie:

1) Że do podania skargi rekursowej do Rady Stanu, z powodów w art. 79 wzmiankowanego wyżej prawa wymienionych, służy im dni 30, licząc od następnego dnia po ogłoszeniu, po upływie którego to czasu, skarga przyjętą już nie będzie.

2) Że strona, której skarga będzie odrzuconą lub wyrokiem uznaną zostanie za bezzasadną, zapłacić musi koszta stempli i portorji, w wysokości przez Radę Stanu ustanowionej; strona zaś, przeciw której kasacja wyrzeczoną zostanie, oprócz kosztów powyższych, poniesie koszta nowego zjazdu Komisji Czynszowej, jeżeli ten nakazany zostanie.

3) Że skarga rekursowa winna być napisana i wsparta dowodami, w sposób artykułami 2-m i 3-m przepisany.

Jednocześnie z ogłoszeniem, Członek Delegacji, na kopjach wyroku lub decyzji, jakie stosownie do art. 114 prawa o oczynszowaniu z urzędu, na gruncie dla właściciela majątku i dla osadników, pozostawić jest obowiązany, zapiszę datę ogłoszenia. Wzmianka ta przez Członka delegowanego, i przez miejscowego Wójta gminy lub Burmistrza poświadczoną będzie.

Art. 2. Skarga rekursowa adresowana do Rady Stanu Królestwa, obejmować winnu:

1) Imiona, nazwiska, tudzież zamieszkanie stron.

2) Krótkie przedstawienie sprawy i powodów, żądanie kasacji usprawiedliwiających.

3) Do skargi tej dołączoną być winna kopia ostatecznego wyroku, lub decyzji Delegacji Czynszowej, na które skarga jest zanoszoną.

Art. 3. Właściwy Wójt gminy lub Burmistrz, na żądanie strony interesowanej, upoważniony jest do wydawania za swoim podpisem i pieczęcią, kopji z wyroku lub z decyzji Delegacji Czynszowej, jakie na gruncie, w myśl art. 114 prawa o oczynszowaniu z urzędu, Członek delegowany pozostawi. Skarga rekursowa i dołączone do niej dowody, pisane być mogą na papierze zwyczajnym.

W razie, jeżeli w zarządaniu kasacji, kilku lub więcej osadników mieć będzie interes łączny, wszyscy podać mogą jedną skargę zbiorową i dołączyć jedną tylko kopję zaskarżonego wyroku lub decyzji.

Skarga tak pojedyncza jak i zbiorowa podpisaną być winna własnoręcznie przez każdego z odwołujących się do kasacji.

Gdyby jednakże pragnący podać skargę, lub jeden z nich pisać nie umiał, do napisania jej może użyć kogokolwiek, pod warunkiem jednak, że układający takową zamieści na końcu podania, imię, nazwisko, oraz zamieszkanie swoje.

Art. 4. Jeżeli podający skargę rekursową pragnie, aby była popieraną przez jednego z obrońców przy Radzie Stanu, może w samej skardze wymienić jego nazwisko.

Wolno mu to uczynić także w podaniu późniejszem, jak niemniej w tenże sposób składać w poparciu swych żądań wszelkie dowody i objaśnienia.

Art. 5. Skarga rekursowa składaną lub nadsyłaną być winna na ręce Sekretarza Stanu, który naznaczy na niej datę odebrania, i poleci ją wciągnąć do Dziennika podań kasacyjnych, oddzielnie utrzymywanego.

Jednocześnie, Sekretarz Stanu wyda ze swoim podpisem, świadectwo obejmujące:

1) datę podania i prezentaty w Radzie Stanu;

2) imie i nazwisko podającego skargę;

3) wyszczególnienie, jaka Delegacja Czynszowa i pod jaką datą wydała wyrok, lub decyzję zaskarżoną.

Swiadectwo to bezzwłocznie przesłane zostanie pocztą do właściwego Naczelnika Powiatu. Ten ostatni pod odpowiedzialnością z urzędu, poleci je natychmiast doręczyć Prezydującemu w Delegacji Czynszowej, który albo sam na protokóle ogłoszenia zanotuje, że skarga rekursowa została podaną, albo zanotowanie to i wstrzymanie wykonania wyroku lub decyzji, członkowi ekonomicznemu zaleci.

Jeżeli skargę rekursową strona złoży osobiście, lub przez jednego z obrońców przy Radzie Stanu, w Warszawie urzędujących, wtedy Sekretarz Stanu duplikat świadectwa, o którem wyżej, wyda stronie lub jej obrońcy.

Art. 6. Po zaciągnięciu skargi do Dziennika kasacyjnego, Sekretarz Stanu odeśle ją wraz z anneksami do Wydziału Spornego Rady Stanu.

Przewodniczący w tym Wydziale, wyznaczy referenta. Po sporządzeniu relacji i złożeniu jej na ręce Przewodniczącego, tenże wyznaczy termin do przedstawienia jej w Wydziale. Termin ten licząc od daty dojścia skargi do Rady Stanu, nie może być dalszym jak za dni 15.

Art. 7. O wyznaczonym terminie, Przewodniczący zawiadamia Sekretarza Stanu, który w miarę uznania, stosownie do art. 50, Najwyższego o Radzie Stanu Ukazu z dnia 24 Maja (5 Czerwca) 1862 roku, wnioski czynić może, jak niemniej obrońcę, jeżeli skarżący go ustanowił.

Obrońcy temu dozwolonem będzie przeglądać skargi i dowody złożone w Wydziale Spornym. Ma on prawo w imieniu strony złożyć jedno pismo objaśniające i dołączyć doń potrzebne dowody.

Art. 8. W Wydziale Spornym utrzymywane będą:

1) Wokanda, do której wpisują się skargi rekursowe, podług kolei dat wyznaczonych dla przedstawienia relacji.

2) Sentencjonarz obejmujący decyzje Wydziału.

Decyzje orzekające przyjęcie skargi do instrukcji, będą bez motywów. Zawierać jednak mają wymienienie tych punktów z art. 79 prawa o oczynszowaniu z urzędu, z powodu których rekurs na żądanie strony, lub z urzędu przyjętym został.

Decyzje zaś odrzucające skargę lub część jej, z powodów w art. 80 tegoż prawach przytoczonych, winny być szczegółowemi motywami usprawiedliwione.

Art. 9. Skarga rekursowa, z urzędu przyjętą będzie do instrukcji, chociażby żaden z powodów przez stronę przytaczanych nie istniał, gdy przy decydowaniu Wydział Sporny dostrzeże, że Delegacja Czynszowa w wyroku, lub w decyzji, dopuściła któregokolwiek z uchybień w art. 79 prawa o oczynszowaniu z urzędu wymienionych.

Art. 10. Przy wydaniu decyzji, odrzucającej skargę rekursową, obliczone zostaną koszta nieopłaconych i nieużytych stempli i portorji; koszta te wpisane będą łącznie z decyzją do sentencjonarza, z wymienieniem kto je ma zapłacić. Co kwartał Sekretarz Stanu wykaz takich kosztów przesyłać będzie Kontroli Skarbowej dla ściągnięcia ich od debentów drogą przepisami wskazaną.

Przy wydaniu decyzji, przyjmującej skargę do instrukcji, ustanowienie kosztów zawieszone będzie aż do zapadnięcia wyroku stanowczego.

Art. 11. Odpis decyzji odrzucającej skargę rekursową, najdalej co dni 8 po jej zapadnięciu, Sekretarz Stanu prześle za pośrednictwem właściwego Naczelnika Powiatu, do Prezydującego w Delegacji Czynszowej, ktory odpowiednio do przepisów art. 114 i 116 prawa o oczynszowaniu z urzędu ogłoszenie jej na gruncie i wykonanie ostatecznego wyroku lub decyzji Członkowi Ekonomicznemu zaleci.

TYTUŁ II.

Prawidła postępowania przed Radą Stanu w składzie do spraw z oczynszowania.

Art. 12. W razie zapadnięcia w Wydziale Spornym decyzji orzekającej przyjęcie skargi rekursowej do instrukcji, najdalej w dni 8, Sekretarz Stanu odpis tej decyzji wraz z kopją skargi i spisem dowodów w poparciu jej złożonych prześle z urzędu do właściwego Naczelnika Powiatu, który bezzwłocznie pod odpowiedzialnością z urzędu, poleci doręczyć nadesłane mu papiery, stronie zarekursowanej, i dowód wręczenia Sekretarzowi Stanu nadeśle.

Art. 13. Jeżeli stroną zarekursowaną będą osadnicy jednej wsi, mający jeden i łączny interes w utrzymaniu zaskarżonej decyzji lub wyroku, odpis decyzji Wydziału Spornego, kopja skargi i spis dowodów, przesłane będą przez Sekretarza Stanu dla wszystkich, w jednym egzemplarzu, który Naczelnik Powiatu poleci doręczyć sołtysowi lub ławnikowi, a zarazem nakaże protokólarnie oznajmić osadnikom, o treści tej decyzji. W każdym razie, Naczelnik Powiatu stronę zarekursowaną uwiadomi, że może sobie wybrać i ugodzić jednego z Obrońców przy Radzie Stanu do składania objaśnień i dowodów, oraz do wnoszenia obrony na piśmie.

Art. 14. Zaraz po zapadnięciu w Wydziale spornym decyzji przyjmującej skargę rekursową do instrukcji, Sekretarz Stanu odpis tej decyzji, wraz ze skargą rekursową, z objaśnieniami obrońców i ze wszystkiemi dowodami zakomunikuje Przewodniczącemu w komplecie Rady Stanu do spraw z oczynszowania.

Przewodniczący poleci wpisać sprawę do oddzielnie utrzymywanej kontroli, i wyznaczy referenta mającego zająć się zebraniem i uzupełnieniem dowodów, oraz sporządzeniem relacji.

Art. 15. W ciągu dni 30 od daty doręczenia, artykułem 12 zastrzeżonego, wolno jest stronom, bądź samym, bądź przez ustanowionych Obrońców przy Radzie Stanu, przeglądać akta i dowody, w przytomności Referenta, oraz złożyć po jednem piśmie objaśniającem, z dołączeniem dowodów, jakie za potrzebne uznają.

Takież samo prawo służy wszystkim Komisjom Rządowym i Prokuratorom Królewskim, w razie gdy władze te powezmą wiadomość, że wyrok lub decyzja Delegacji Czynszowej, zawiera w sobie uchybienia, powodujące kasację, a pod literami *d* i *e* w art. 79 prawa o oczynszowaniu z urzędu wymienione.

Art. 16. Przed upływem nawet powyższego terminu, jeżeli Referent dostrzeże, że dla wyjaśnienia powodów kasacyjnych, przez Wydział Sporny wytkniętych, albo później przez strony lub przez Władze w artykule poprzednim wymienione wskazanych, zachodzi potrzeba ściągnięcia części lub całego dzieła Delegacji Czynszowej, wtedy przygotuje odpowiedni raport na piśmie i ten kompletowi sądzącemu przedstawi.

W razie zapadnięcia decyzji instrukcyjnej, ściągnięcie akt lub dowodów nakazującej, Sekretarz Stanu takową wykona, znosząc się z Przewodniczącym w Delegacji Czynszowej, za pośrednictwem właściwego Naczelnika Powiatu.

W tym wypadku, termin trzydziestodniowy do składania obron i objaśnień art. 15 zastrzeżony, liczyć się będzie od dnia zapadłej decyzji instrukcyjnej.

Art. 17. Jeżeli nie zajdzie potrzeba uzupełniania instrukcji, i obrońcy, o ile przez strony ustanowieni zostali, złożą obrony, lub jeżeli upłyną termina w art. 15 i 16 zastrzeżone, Przewodniczący po złożeniu mu relacji przez Referenta, wyznaczy termin do wprowadzenia sprawy, poleci wpisać ją do wokandy na ten cel utrzymywanej, i nakaże zawiadomić o terminie sądzenia Sekretarza Stanu i Obrońców.

Art. 18. Wprowadzenie sprawy rozpocznie się od odczytania relacji, wniosków i obrony stron, oraz dowodów, jakich przedstawienia zażąda sam Przewodniczący, lub za jego pośrednictwem którykolwiek z Członków, komplet sądzący składających.

Przytomnemi wprowadzeniu mogą być strony interesowane i ich obrońcy; odzywać się im jednak nie wolno, lecz służy im prawo, po odczytaniu relacji złożyć Przewodniczącemu proste noty wyrażające fakta, względem których mniemaliby, że relacja jest niedokładną lub niezupełną.

Sekretarz Stanu lub jego zastępca ma być obecny na posiedzeniu i czynić będzie wnioski, jakie za stosowne uzna.

Art. 19. Rada Stanu w komplecie sądzącym, sprawy z oczynszowania decyduje większością głosów.

Kasację części lub całości dzieła Delegacji Czynszowej, mocną jest wyrzec tak z mocy powodów przez Wydział Sporny wytkniętych, jakoteż z powodów dostrzeżonych z urzędu w art. 79 prawa o oczynszowaniu wymienionych.

Art. 20. Sentencja wyroku orzekającego kasację, lub żądanie jej, jako bezzasadne odrzucającego, zapisaną będzie w Sentencjonarzu na ten cel utrzymywanym, i podpisanym przez wszystkich członków komplet składających.

Jednocześnie w wyroku obliczone i ustanowione będą koszta nieużytych lub nieopłaconych stempli i portorij.

Koszta te do egzekucji wykazywane będą w sposób art. 10 oznaczony.

Art. 21. Najdalej w dni 8 po zapadnięciu Sentencji, trzymający pióro zredaguje minutę wyroku, która obejmować będzie:

Intytulację panującego Monarchy— Datę zapadnięcia wyroku— Obecność członków komplet składających— Imiona, Nazwiska i zamieszkanie stron — Nazwiska stawających obrońców—Konkluzje i wnioski w sprawie czynione— Krótkie wystawienie rzeczy i kwestij pod rozstrzygnięcie poddanych—Wnioski Sekretarza Stanu—Motywa wyroku i jego Sentencję— Zwykłą klauzulę egzekucyjną.

Minuta ta, po przedstawieniu jej kompletowi, podpisem Przewodniczącego i trzymającego pióro opatrzoną zostanie.

Art. 22. Przeciw tak wydanemu wyrokowi, nie służy ani opozycja trzeciego, ani restytucja. Interwencja zaś dopuszczoną będzie w zakresie art. 15 oznaczonym.

Art. 23. Wyrok, jaki zapadnie, czyliby skargę jako bezzasadną odrzucił, czyli też wyrok lub decyzję Delegacji Czynszowej skasował, Sekretarz Stanu, z urzędu, prześle w wypisie przez siebie

poświadczonym, wraz z aktami i dowodami za pośrednictwem Naczelnika Powiatu, Prezydującemu w Delegacji Czynszowej, dla wykonania tego wyroku, i postąpienia podług przepisów, zawartych w art. 82 i 115 prawa o oczynszowaniu z urzędu.

Wyroki Rady Stanu w składzie do spraw z oczynszowania, ogłaszane będą drukiem w Dzienniku Powszechnym.

WIADOMOŚCI ZAGRANICZNE.

Ogólne Sprawozdanie.

Z okólnika p. Drouin de Lhuys *Patrie* i *La France* wprost przeciwne sobie wyprowadzają wnioski; zdaje się wszakże, iż wskazuje on, że podstawą polityki nowego francuzkiego ministra spraw zagran., będzie list Cesarski z 20-go Maja, lecz nie w taki sposób rozwinięty, jak go rozwinęła depesza p. Thouvenela, zatem, że dalej gabinet paryzki będzie starał skłonić dwór rzymski do układów. Stronnictwo przychylne zachowaniu świeckiej władzy, utrzymuje, że Stolica Apostolska okaże się skłonniejszą do posłuchania rad Cesarza Napoleona, skoro układy będą prowadzone przez dyplomatów jej przychylnych. Jako pierwszy krok na tej drodze, *La France* uważa zapowiedziane ustąpienie z gabinetu rzymskiego M-ra Merode. Dziennik ten wszakże dodaje, iż rząd rzymski nim zgodzi się na układy, będzie żądał odwołania uchwały turyńskiego parlamentu, ogłaszającej Rzym za stolicę Królestwa Włoskiego, uchwały sprzecznej z prawem monarszem Papieża, uznanem przez Europę i przez traktaty.

Z powodu powyższego okólnika p. Drouin de Lhuys, znów krążą pogłoski o wystąpieniu z gabinetu paryzkiego ministrów podzielających w kwestji włoskiej opinje p. Thouvenela.

W Paryżu powszechnie mniemają, że p. Ratazzi, po wniesieniu kwestji rzymskiej przed parlament, albo będzie musiał go rozwiązać albo złożyć władzę, którą w takim razie objąłby p. Lafarina. P. Ratazzi wydał teraz okólnik do prefektów, zalecający jak najspieszniejsze formowanie 220 batalionów gwardji narodowej ruchomej, których organizacja poprzednio już zatwierdzną została.

Jak donosi depesza z Wiednia, izba niższa tamtejszej rady państwa zgodziła się na przyjęcie zmian zaprowadzonych w dodatku do prawa karnego przez izbę wyższą, od przyjęcia których, gabinet, jak wiadomo, czynił zależnem udzielenie sankcji Cesarskiej prawu drukowemu. *Donau-Zeitung* ogłosiła artykuł broniący ustawy lutowej, będący tylko rozwinięciem oświadczeń p. Schmerlinga w izbie, a jak się zdaje, mający na celu, zaprzeczenie pogłoskom o zmianie tej ustawy i wyjściu z gabinetu p. Schmerlinga.

Wiedeńskie dzienniki utrzymują, że zapowiedziana podróż p. Bismarcka do Paryża, z powodu mianowania p. Drouin de Lhuys ministrem spraw zagranicznych, jeżeli zupełnie porzucona nie została, przynajmniej jest odroczona na czas nieograniczony. *Patrie* potwierdza tę wiadomość, chociaż nie w tak stanowczy sposób, oświadczając, że dzień przybycia p. Bismarcka do Paryża, nie jest jeszcze oznaczony.

(Ind. b., Patr., W. Z.)

Austrja.

Wiedeń, 21 *Października*. Po dziewięciotygodniowej przerwie, członkowie izby panów zgromadzili się wczoraj licznie na posiedzenie. Czas atoli nie wpłynął na zmianę usposobienia parów austrjackich. Że hr. Thun uważał niezbędnym wystąpić raz jeszcze przeciw kompetencji do narad nad budżetem, pochodziło to może ztąd, że właśnie w dniu wczorajszym przypadała rocznica udzielenia dyplomu październikowego. Lecz dziwnem się wydaje, że izba panów, dopominając się od izby deputowanych jak najrozleglejszych ustępstw, takowych sama stale odmawia i nie okazuje najmniejszej skłonności do porozumienia się. Przy dzisiejszem głosowaniu (gdyż rozprawami tego nazwać nie można), chodziło o usunięcie różnicy zdań co do prawa finansowego na r. 1862. Z wyjątkiem małych co do liczb nieporozumień, które i bez tego usunięte już zostały za porozumieniem się z rządem, izba panów obstawała uporczywie przy swych rezolucjach, wręcz przeciwnych uchwałom izby deputowanych. Okoliczność ta sama przez się nie ma wielkiego znaczenia, gdyż wykreślenia w budżecie, przez izbę deputowanych porobione, powinny być uważane jako uchwały reprezentacji krajowej, chociażby izba panów sprzeciwiła się takowym i oświadczyła się za udzieleniem żądanych przez gabinet kredytów. Lecz hr. Hartig wczoraj utrzymywał, że podług zasady konstytucyjnej, wykreślenie wówczas jedynie jest legalne, jeżeli zostało uchwalone przez obie izby i usankcjonowane przez koronę. Zdaniem *Presse* wiedeńskiej, podobny sposób widzenia rzeczy sprzeciwia się owszem duchowi konstytucji. W obecnym wypadku bardzo być może iż izba deputowanych ustąpi, gdyż zaledwie 10 dni pozostaje do końca roku finansowego, tak iż zatwierdzenie poczynionych już wydatków nie będzie miało żadnego praktycznego znaczenia; lecz taż sama kwestja wróci przy roztrząsaniu budżetu na r. 1863.

Na wczorajszem posiedzeniu komisji finansowej roztrząśnięte zostały budżeta władz kontrolujących i rady stanu; pierwszy z tych budżetów nie wywołał żadnych rozpraw, a przy drugim takowe nie były zbyt ożywione. W budżecie rady stanu komisja wykreśliła 40,000 zł. reń.

Zaprzeczają tu pogłoskom, jakoby posiedzenia zwołać się mającego wkrótce sejmu kraju czeskiego miały trwać bardzo krótko, z powodu iż na nich roztrząsane będą jedynie kwestje niecierpiące zwłoki. Utrzymują tu przeciwnie, że posiedzenia tego sejmu trwać będą całe trzy miesiące. Gdyby nawet sejm roztrząsał jedynie sprawy najważniejsze, takowe potrzebują do ich załatwienia kilku miesięcy. Powiadają, że p. Schmerling oświadczył, iż nie zaniedba zająć w tym sejmie swe krzesło, jeżeli tylko bieg interesów pozwoli mu na wydalenie się z Wiednia.

Zdaje się, że wezwanie przywódców stronnictwa wielkoniemieckiego do austrjackich reprezentantów tegoż odcienia, ażeby wzięli udział w zjeździe frankfurckim, pozostanie bez skutku. Pod tym względem piszą z Gracu do *Pressy* wiedeńskiej: „Liberalni mężowie naszego miasta, należący do stronnictwa wielkoniemieckiego, odbyli 16-go b. m. naradę, na której postanowili nie posyłać swych reprezentantów do Frankfurtu. Na naradzie tej znajdowało się około 20 osób z tego stronnictwa, a wszyscy oni oświadczyli, że po frankfurtczykach również mało spodziewać się można poparcia dla sprawy jedności Niemiec, co i po wejmarczykach, oraz że dla Austrji nie przyszła jeszcze chwila stosowna do naradzania się na podstawie prawnej nad parlamentem niemieckim w duchu stronnictwa wielkoniemieckiego.

Francja.

Paryż, 19 *Października*. Nie ma końca komentarzom o zmianie zaszłej w gabinecie i pomiędzy powodami jakie ją wywołały, podają jednomyślność pp. Thouvenela, Lavaletta i Benedettego, jednomyślność która wzbudziła w Cesarzu chwilowe podejrzenie iż trzej dyplomaci pragną wywierać na niego nacisk, a jak się zdaje, Cesarz wcale nie pozwala aby wpływano zbyt silnie czy to w tym, czy w owym duchu na jego postanowienia. Zarzucano też p. Lavalettowi, że doręczył znaną depeszę p. Thouvenela, noszącą charakter groźby względem dworu rzymskiego, następnego dnia po bardzo wybitnej w duchu jedności mowie p. Ratazzego w parlamencie turyńskim, i to właśnie spowodowało kardynała Antonellego do postawienia ambasadorowi francuzkiemu pytania, czy rząd francuzki zapewnił się, że przedstawiane w depeszy wzmiankowanej propozycje będą przyjęte w Turynie. P. Lavalette doręczając depeszę nie wiedział jak wielkie znaczenie względem stolicy Apostolskiej, nabierała ona w skutku wyrzeczonych dnia poprzedniego oświadczeń przez prezesa gabinetu włoskiego; lecz odpowiedzialność za niewiadomość p. Lavaletta co do tej okoliczności, według przekonania Cesarza, spadała na p Bendettego. Szczegóły te, służyć mogą do rozjaśnienia zaszłych w gabinecie i dyplomacji francuzkiej zmian.

Osoby należące do sfer rządowych, a starające się osłabić znaczenie ciosu, jaki otrzymała sprawa włoska, dodają, że dyplomaci wspomnieni, swą sympatją dla Włoch byli niejako skompromitowani, i dawały powód stolicy Apostolskiej do odmawiania wejścia w układy, któreby prowadzili jawni przeciwnicy świeckiej władzy.

Opinion nationale donosi z Turynu, że na wczorajszej radzie ministerjalnej gabinet postanowił pozostać na swem stanowisku aż do dalszego czasu. Z tego wnoszą, że gabinet Turyński liczy, iż mogą się zmienić na jego korzyść usposobienia Cesarza. Gabinet ten ma także postawić izbie do wyboru, albo przyjąć politykę pojednawczą nie oddzielającą Włoch od Francji, albo politykę przeciwną Francji, skutkiem czego byłby upadek gabinetu p. Ratazzego, ster zaś rządu przeszedłby w ręce stronnictwa krańcowego lewego.

Wspomniony powyżej dziennik zapewnia także, że okólnik p. Drouin de Lhuys będzie odczytany dopiero na środowem posiedzeniu rady gabinetowej; tymczasem *Patrie* podaje wiadomość, potwierdzającą się z dobrych źródeł, że okólnik ten odczytany został na wczorajszem posiedzeniu rady i zaraz wieczorem został rozesłany do ajentów dyplomatycznych francuzkich przy dworach mocarstw. Treść tego okólnika ma być taka sama, jak ją podała *Patrie*.

P. de la Tour d'Auvergne mianowany ambasadorem przy dworze rzymskim w końcu przyszłego tygodnia uda się do Berlina, dla doręczenia tam listów odwołujących go; poczem bezzwłocznie powróci do Paryża, a w pierwszych dniach listopada wyjedzie do Rzymu. Chwilowo była mowa o mianowaniu p. Benedettego posłem przy dworze Berlinskim, lecz chociaż nie otrzymał tego miejsca, nie ulega wątpliwości, że przeznaczony zostanie na odpowiednie mu stanowisko.

La France powiada, że ostatnie korespondencje z Rzymu pozwalają wnosić o bliskiem usunięciu się Mra Merode. „Jeżeli wiadomość ta sprawdzi się, dodaje ten dziennik, opinja publiczna powzmie z niej przekonanie, że rząd rzymski skłania się ku polityce pojednawczej Wiadomo, że M-gr Merode bardziej jeszcze od kardynała Antonellego opierał się udzieleniu ustępstw doradzanych ciągle przez Francję dworowi rzymskiemu."

Włochy.

Turyn, 17 *Października*. Mianowanie pana Drouin de Lhuys w miejsce p. Thouvenela, uważano za dowód, że rząd francuzki postanowił utrzymać *statu quo* w Rzymie jeszcze przez jakiś czas. Mówiono wczoraj o wystąpieniu z gabinetu paryzkiego kilku innych ministrów przychylnych sprawie zjednoczenia włoskiego, lecz pogłoski te okazały się mylnemi. W każdym razie Włochy muszą odroczyć swe nadzieje.

Zaraz po otrzymaniu tych wiadomości, rozpuszczono pogłoskę o zbiorowem podaniu się do dymisji wszystkich ministrów, o bezzwłocznem zwołaniu parlamentu i to w Neapolu. Lecz p. Ratazzi nie zwykł przyjmować postanowień bez namysłu; nigdy nie traci on zimnej krwi i nie wzbudzi w kraju bezpotrzebnie, nieusprawiedliwionej obawy. Zdaje się, iż przedewszystkiem gabinet będzie czekał na odpowiedź nowego francuzkiego ministra spraw zagranicznych, na okólnik jen. Durando. W tym celu p. Nigra otrzymał polecenie zakomunikowania tego okólnika panu Drouin de Lhuys urzędownie, bo poprzednio podana była o niem wiadomość p. Thouvenelowi tylko poufnie. Z odpowiedzi spodziewanej, rząd włoski ma nadzieję poznać dokładnie donioslość zmiany zaszłej w paryzkim gabinecie i prawdziwe zamiary Cesarza Napoleona.

Powiadają, że idzie obecnie tylko o ostateczne usiłowania skłonienia dworu rzymskiego do ustępstw za pośrednictwem ajentów, których nie można będzie podejrzywać o złe usposobienia dla Stolicy Apostolskiej i że w rzeczywistości polityka francuzka nie uległa zmianie.

Obecnie ministrowie włoscy mogą stać się oziemblejszemi dla Francji, ale trudno przypuszczać, aby stali się dla niej nieprzyjaznemi. Ich następcy wszakże mogą mieć zupełnie przeciwne usposobienia. Bezwątpienia teraźniejsze okoliczności nie pozwalają myśleć i innej polityce, jak tylko opartej na przymierzu francuzkiem; lecz stan rzeczy codziennie się zmienia.

Powiadają, że nawet p. Ratazzi przybierze teraz względem Francji bardziej niezależne stanowisko, czego skutkiem będzie koniecznie wyjście p. Pepolego z gabinetu, ponieważ pokrewieństwo jego z Cesarzem Napoleonem czyni stanowisko jego mniej swobodnem od stanowiska innych członków gabinetu.

Takie słychać rozmowy i rozumowania w sferach politycznych. W każdym razie publiczność pozostaje spokojna, i praktyczność Włochów i teraz ich nie zawodzi. Bezwątpienia znów zaczną się fabrykować listy nowych gabinetów i ministrów, lecz pogłoski te nie zasługują na wiarę. Obecnie panującą myślą, jest potrzeba organizacji, uzbrojenia, poprawienia finansów, utrwalenia kredytu, poczem, według zdania wielu, Rzym przyjdzie sam przez się.

Książę Walji i Książę następca tronu pruskiego wraz z małżonką dziś opuszczają zamek Weissburg w Szwajcarji, udając się do Marsylji, skąd statkiem popłyną do Katanji, gdzie przepędzą zimę; powiadają wszakże, że przed tem wstąpią do Neapolu i zabawią tam parę tygodni.

Potwierdza się wiadomość, że jeżeli nie zajdzie jakie nowe zawikłanie, stan oblężenia w prowincjach neapolitańskich będzie zniesiony w połowie przyszłego miesiąca. Ostatnie raporta jenerała La Marmora, wskazują znaczne polepszenie się stanu tych prowincij; umysły uspokoiły się, a w skutku pełnego stałości postępowania władz, zbrodnie przeciwko osobom znacznie się zmniejszyły. Przeszło 300 kamorystów aresztowano i przewieziono ich do więzień w środkowych i północnych Włoch. Rozbójnictwo także się zmniejsza; w skutku rozumnych rozporządzeń jen. Pallavicino dowodzącego kolumnami ruchomemi, w ciągu kilku dni otrzymano świetne rezultaty i spodziewają się, że ta plaga niszcząca prowincje południowe, wkrótce zupełnie zniknie.

Minister robót publicznych wczoraj zwiedzał roboty około przebicia góry Cenis. Towarzyszyło mu kilku inspektorów dróg i mostów i inni znawcy. Z podziwieniem przypatrywano się temu co już jest dokonane. Roboty prowadzone są tak pospiesznie, że ukończone zostaną przed siedmioletnim terminem zakreślonym w umowie.

WIADOMOŚCI TELEGRAFICZNE.

Wiedeń, 22 *Października*. Na dzisiejszem posiedzeniu izby niższej, został przyjęty 75 głosami przeciw 64, artykuł 5-ty dodatku do prawa karnego, dozwalający urzędowego dochodzenia na drodze karnej obelg, jakichby się prasa mogła dopuścić przeciw urzędnikom, duchownym i t. p., według wniosku komisji mięszanej obu izb, zgodnego z wnioskiem izby wyższej.—W izbie wyższej przyjęto dziś bez zmiany ustawę względem wprowadzenia kodeksu handlowego niemieckiego, a także ustawę o prawach lennych.

Berlin, 22 *Października*. *Stern-Zeitung* oświadcza, że kilkakrotne konfiskowanie dzienników nastąpiło w skutku namiętnych dążności prasy; rząd dalekim jest od zamiaru ściślejszego ograniczenia obecnie istniejących przepisów co do swobody druku, jednakże obowiązkiem jego jest czuwać, aby przepisy te nie były przekraczane.

Nowy-Jork, 11 *Października*. Dnia 9-go b. m. miała miejsce zacięta walka pod Perryrsville między oddziałami jenerałów Bragg i Buell. Strata związkowych wynosi około 2,000. Skonfederowani zostali pobici i żywo ścigani. Trzechtysięczny oddział skonfederowanych zajął Meriersburg w Pennsylwanji. Rząd związkowy zaniechał zamiaru kolonizacji murzynów. Wniosek kongresu skonfederowanych upoważnia sekretarza stanu do kupienia bawełny, lub zajęcia jej za oznaczone ceny, i wysłania ajentów do Europy, celem sprzedania takowej. Proponowano także odwołanie praw dotyczących zakazu wywozu bawełny.

Malaga, 19 *Października*. Pierwsza część kolei żelaznej z Malagi do Kordowy została wczoraj, w przytomności królowej, uroczyście otwartą. Zapał był wielki.

Turyn, 20 *Października*. *Gazetta di Torino* utrzymuje, że polityka Cesarza francuzów, taka jak była określoną w liście tego monarchy do p. Thouvenela, nie uległa żadnej zmianie. Przy tej sposobności dziennik ten przytacza ustępy owego listu, wyrażające najprzychylniejsze usposobienie dla Włoch.—Dziennik *Italia* nie sądzi aby Napoleon III zamierzał zamknąć Włochom drogę do Rzymu. Mówi on, że Cesarz ociąga się, celem zyskania czasu do spełnienia jakiego ważnego zamiaru, który obecnie jego myśl zajmuje.

Turyn, 20 *Października*. *Monarchia nazionale* donosi, że książę następca tronu pruskiego z małżonką, oraz książę Walji, wsiądą dziś na statek w Marsylji, udający się do Katanji. Tenże dziennik podaje wiadomość, że Król Belgów przepędzi zimę w swej willi nad jeziorem Como.

WIADOMOŚCI ROZMAITE.

— Pierwsza połowa dnia wczorajszego była niepogodna, deszcz padał w nocy i w dzień do godziny 9¼ rano, tudzież między godziną 11-tą a 12-tą w południe. Przez cały dzień panował wiatr południowo-zachodni mocny. Powietrze wilgotne lecz ciepłe; średnia temperatura dnia jest 7⁷⁄₁₀ stopni Réaumura, o 2⁴⁄₅ stopni wyższa od normalnej; najmniejsze ciepło w nocy 2³⁄₅, w południe 9, po południu największe ciepło 11⁹⁄₁₀ stopni Réaumura. Barometr zwolna wznosił się; średnia jego wysokość jest 739,39 milimetrów. Elektryczność 13 stopni. Nów o godz. 9-ej rano.

— Dnia 28 Sierpnia r. b., we wsi Ruś, gminie Bożejewo, powiecie Łomżyńskim, Karolina Sulewska, lat 17 licząca, powracając z pastwiska przez rzekę Biebrzę, przypadkowo wpadła w takową i utonęła.

— W tymże dniu, na folwarku Dobkiszki, w gminie tegoż nazwiska, powiecie Kalwaryjskim, Grasylda Karnowska, niezamężna, córka miejscowego kowala, porodziła dziecię płci żeńskiej i takowe rozmyślnie udusiła. Winna tej zbrodni została oddaną właściwemu sądowi po ukaranie.

— *Głód w Finlandji.* Straszny ten wyraz rozszerzył się po całej Finlandji. Wszystkie gazety przepełnione są opisami tej okropnej klęski, mianowicie w prowincjach północnych, dając zarazem rady i wskazując środki dla ulżenia losu nieszczęśliwego ludu. Loterje, koncerta, przedstawienia teatralne, składki dobrowolne, mają jeden cel—wspomożenia biednych. W niektórych magazynach Helsingforsu wystawione są na widok publiczny próby chleba, jakim mieszkańcy, skutkiem nieurodzaju, żywić się muszą. Podług dziennika *Dagbladet*, nic nie może lepiej wykazać całej okropności głodu, jak widok tej mieszaniny, chlebem nazwanej. Władze finlandzkie z swej strony dokładają wszelkich starań dla zapobieżenia nędzy; otworzyły one wszystkie magazyny skarbowe zboża, z których mieszkańcy, częścią bezpłatnie, częścią na rachunek podatków, mogą otrzymywać mąkę; dla gubernij zaś północnych, jako bardziej potrzebujących, wydano: Uleaborgskiej 150,000; Wazaskiej 100,000, i Kuopioskiej 95,000 tonn mąki. Oprócz tego, zwiększone zostały roboty skarbowe przy kanałach i szluzach; wyasygnowano 6,000 rs. dla osuszenia bagien w okolicy Pelso, a 2,000 rs. w okolicy Percho; odroczono, a w części darowano rozmaite podatki i t. p. Finlandczycy nie dają się także wyprzedzić rządowi: wielu obywateli gubernji Niulandzkiej, jak np. hrabia Kreuz, fligiel-adjutant Walen, hr. Aminow, Bjerjanhejm, pułkownikowa Karamzin i inni, ofiarowali się z otwarciem w swych dobrach robót i daniem przytułku bardziej biednym. Oprócz tego, dnia 14-go Października zawezwani byli do domu rycerskiego wszyscy mieszkańcy Helsingforsu, dla uchwalenia środków celem zabezpieczenia kraju od dalszego szerzenia się głodu i zaopatrzenia bezzwłocznie gubernij północnych w konieczne potrzeby. Rezultaty tej narady jeszcze nie są wiadome.

Podług obliczenia, uskutecznionego przez jednę z gazet miejscowych, *Suometar*, w północnej Finlandji, przedstawiają się rezultaty następne klęski głodu: w gubernji Uleaborgskiej—osób, które zupełnie są bez chleba 88,596, zostających w nędzy 80,498; w gubernji Kuopioskiej—bez chleba 64,178, biednych 97,503, i w gubernji Wazaskiej—bez chleba 71,144, biednych 92,526; w gubernjach: Tawasthuskiej i Sentmichelskiej, osób zupełnie bez chleba pozostałych nie ma, lecz biednych w pierwszej—11,667, a w drugiej—26,980. Tym sposobem, ogółem, w wyżej pomienionych gubernijach można liczyć przez przybliżenie 222,918 osób, nie mających zupełnie żadnego środka do życia. a 308,724 w nędzy zostających. Do tego przytoczona gazeta dodaje, że ponieważ do pierwszej kategorji zaliczone są jedynie te tylko parafje, o których stanowczo wiedziano, że znajdują się w stanie ostatecznej nędzy, przeto dodać do nich można jeszcze śmiało, z kategorji biednych 150,000. Liczba zatem bez chleba pozostałych, t. j. takich, którym grozi śmierć głodowa, dochodzi w północnej Finlandji do 370,000 ludzi.

Niedawno, piszą z Wazy—przybyła do nas pierwsza partja mąki z Rosji. Na ten raz nie trzeba było przewozić jej do magazynów, gdyż wszystka przedaną została na brzegu, natychmiast po wyładowaniu, po 12 rs. za worek. W Petersburgu kupiono te mąkę po 8 do 9 rs. Zysk kupców obliczają na 10 procentów, a koszt przewozu na 2 rs. 50 kop. za worek. Kupcy Wazascy, zapytani przez gubernatora, dali niedawno odpowiedź, że dostawa mąki z Petersburga, nawet na statkach żaglowych, nie może kosztować taniej jak 2 rs. za worek.

— Gorliwy o dobro kraju rodzinnego czech, p. Jan Dobromil Arbeiter, obywatel miasta Pragi, którego staraniom miasto Tabor obowiązane jest założeniem w niem gimnazjum realnego, podarował temu nowemu zakładowi naukowemu cały swój, znaczny księgozbiór. Pomieniony dobroczyńca był niedawno na uroczystości poświęcenia tego gimnazjum, przy której to sposobności miasto Tabor doręczyło mu dyplom obywatelstwa honorowego, a tameczne towarzystwo strzeleckie obrało go swym członkiem honorowym.

— W Wiedniu dane było w teatrze Józefsztadzkim, 12-go b. m., drugie przedstawienie czeskie. Graną była tym razem komedja *Duch czasu*, która powiodła się nadzwyczaj dobrze. Artystom wielce pomocnymi byli amatorowie. Publiczności podobała się głównie gra panny Swobodówny, oraz pp. Rosy i Jeżka.

— Gazeta węgierska *Sürgöny* ogłasza pismo własnoręczne cesarza austrjackiego do hr. Forgacza, kanclerza nadwornego węgierskiego, w którem żądane jest od tego ostatniego złożenie monarsze w jak najkrótszym czasie sprawozdania o węgierskim teatrze narodowym w Peszcie i muzeum narodowem tamże, tudzież wniosków najstosowniejszych co do podniesienia obu tych instytucij.

— *Narodni Listy* donoszą, że sąd najwyższy w Pradze, na skutek rekursu prokuratora, nie zatwierdził wyroku wydanego przez sąd krajowy przeciw kanonikowi Sztulc, redaktorowi czasopisma czeskiego *Pozor*. Ten ostatni sąd uznał był, jak wiadomo, kanonika Sztulca zupełnie niewinnym. Obecnie zaś sąd najwyższy uznał tegoż kanonika Sztulca winnym przestępstwa naruszenia spokojności publicznej, i na zasadzie § 65 prawa karnego, skazał go na dwa miesiące więzienia w kajdanach i na karę pieniężną 1,000 zł. reń.—Dalej *Narodni Listy* donoszą, że ministerstwo policji udzieliło pozwolenie, ażeby kierunek i redakcja *Narodnich Listów*, powierzone znowu zostały Drowi Med. Gregrowi.

— Drukarze i zecerzy w Sztutgardzie utworzyli towarzystwo pod nazwą „Guttenberga", mające na celu dostarczanie uczniom drukarskim, wieczorami, oraz w dnie niedzielne i świąteczne, ciepłego pokoju, utrzymania i nauki. W tym celu najętą została obszerna sala i założona mała biblioteka, z której korzystać może każdy członek opłacający miesięcznie 6 krajc. czyli rocznie 1 zł. reń. 6 krajc. Członków takich zapisało się już 190. 10-go b. m., na otwarcie tego zakładu, zgromadzili się wszyscy członkowie, przyczem miane były mowy.

— Mormoni utworzyli teraz z części zajmowanej przez nich terytorjum Utach, nowy stan Deseret. Mianowali gubernatorem Brigham-Jounga, swego proroka, oraz wybrali senatorów i jednego reprezentanta do kongresu. Z drugiej strony kongres uchwalił prawo znoszące wielożeństwo u mormonów, co koniecznie wywoła gwałtowne spory z Brigham-Joungiem, obrońcą tej właściwej mormonom instytucji, jeszcze od chwili, kiedy nad brzegami jeziora Słonego, nie myślał wcale, iż zostanie gubernatorem stanu regularnie ukonstytuowanego w Związku amerykańskim. Spodziewają się wszakże, że p. Lincoln potrafi za pomocą układów skłonić mormonów do porzucenia tej instytucji sprzecznej z chrześcjanizmem, bez użycia środków przymusowych, ponieważ mormoni są w łaskach u rządu Waszyngtońskiego, jako okazujący stałą wierność dla Związku.

— Krew bydlęca, uznana jest jako bardzo dobry nawóz. Dzienniki belgickie podają następujący sposób przechowywania jej w tym celu: wysusza się w piecu po chlebie dobrze sproszkowaną ziemię, poruszając ją od czasu do czasu gracą; do posiadanej ilości krwi bydlęcej dodaje się cztery razy tyle ziemi w sposób powyższy wysuszonej, i przechowywa się to w starych pakach lub beczkach, w miejscu zabezpieczonym od deszczu, do użycia w chwili właściwej; 50 kilogramów (około 123 funtów) krwi, pomięszanej z odpowiednią ilością ziemi, równa się co do działania 72,000 kilogramom (około 17,812 funtów) nawozu końskiego.

— Pomiędzy drzewami, które w ostatnich czasach w znacznej ilości zasadzono w prowincjach północno-zachodnich Indostanu i Pendżabie, zasługuje na uwagę chińskie drzewo łojowe (*stillingia sebifera*). W Chinach chodują te drzewa na wielką skalę, a zapewniają, że dochód z nich tak jest znaczny, iż wystarczyłby na opłacenie wszelkich podatków z okręgu Hong-Kong. Drzewo to rośnie i na gruntach mokrych i na piaskach i na stoczystościach gór. Z ziarek z łatwością otrzymuje się łój i olej, którego w znacznej ilości używają w Chinach; z liści zaś doskonała farba czarna. Drzewo to jest twarde i długotrwałe, a bardzo dobrze przyjmuje się w Indjach wschodnich.

WIADOMOŚCI LITERACKIE.

— Niedawno ukazał się z pod prasy w Warszawie pierwszy zeszyt dzieła wydawanego nakładem księgarni Aleksandra Lewińskiego, pod napisem: *Historja literatury powszechnej, przez Fr. Henryka Lewestama, Dra Filozofji*, z epigrafem wyjętym z pani de Stael: „Dans les periodes lumineuses, comme dans les siècles des ténèbres, la marche graduelle de l'ésprit humain, n'a point été interrompue." Autor w przedmowie powiada, że w układaniu swego dzieła miał cel dwoisty: podanie dorosłej, poświęcającej się naukom młodzieży, książki, która obznajmiając ją z arcytworami genjuszów, była wskazówką jak dalej pracować dla poznania literatury powszechnej, i powtóre z powodu braku w piśmiennictwie naszem tego rodzaju dzieł, podanie wykształconej publiczności, przewodnika do poznania literatury powszechnej. Dla dopięcia tego podwójnego celu w szczupłych dosyć ramach dwutomowego dzieła, autor opowiadanie historyczno-krytyczne, zamierzył przeplatać ustępami z najcelniejszych pisarzy, już to w przekładach dawniejszych lub własnych. Autor całe swe dzieło dzieli na cztery części: 1) Starożytność klasyczną i Wschodu mniej więcej do obecnej epoki; 2) Romańszczyznę; 3) piśmiennictwo plemion Germańskich, i 4) Słowiańszczyznę.

We wstępie autor oświadcza, że w ramy swej historji literatury, obejmie tylko wszystkie rodzaje Poezji, tego jedynego wyniku prawdziwie narodowo-literackiego w ludach ucywilizowanych, oraz utwory Filozofji i Historjografji, wskazuje związek historji politycznej z historją literatury, którą nazywa idealną historją ludzkości, w szerokich zarysach przebiega całe dzieje narodów, ukazując w nich jak religja i wypadki polityczne oddziaływały na kształcenie się ducha ludzkiego. Ramy tego wspomnienia nie pozwalają nam podać nawet treści, ani tego szybkiego poglądu, określającego stanowisko autora, a tem bardziej rozumowanej treści pierwszego poszytu, w którym zawiera się historja literatury Wschodu, a mianowicie Chińczyków, Indów, Persów czyli Gwebrów, Hebrajczyków, Egipcjan, Fenicjan i Kartagińczyków i rozpoczęta jest historja literatury Arabów. Znane uzdolnienie po temu autora, pozwala mieć nadzieję, iż tak ważny a tak mało u nas uprawiany przedmiot, będzie opracowany tak jak tego wymaga jego znaczenie; radzibyśmy tylko widzieć co najspieszniej następne zeszyty, a nawet koniec dzieła, bo dopiero w całości będzie miało prawdziwą doniosłość i wartość.

— Dzienniki Petersburgskie podają wiadomość, że redakcją Gazety *Siewiernaja Poczta*, na zawezwanie ministra spraw wewnętrznych, przyjął na siebie od początku Października r. b. znany literat rosyjski Jan Aleksandrowicz Gonczarow.

— W *Birżewych Wiedomostiach*, wychodzących w Petersburgu, wyczytujemy wiadomość, że komitet uczony ministerstwa dóbr państwa zaprojektował napisanie „Przewodnika nauk przyrodzonych, do użytku w szkołach wiejskich". Przewodnik ten, powinien zawierać w sobie prosty i dostępny dla każdego włościanina czytać umiejącego wykład zjawisk fizycznych i praw natury. Za dzieło, które uznane zostanie zadośćczyniącem wszelkim warunkom, naznaczony jest medal złoty wartości 300 rs., oraz nagroda pieniężna 2,000 rs. Ostateczny termin nadsyłania dzieł naznaczony jest na dzień 1-y Grudnia 1864 roku.

— Drukiem i nakładem Pelara w Rzeszowie wyszła *Pisownia Polska* przez Bronisława Trzaskowskiego. Autor trafną na wstępie robi uwagę, żeby każdy pisał tylko o przedmiocie, który zna i umie; warunek ten najczęściej bywa pomijany przez pedagogów; do uczenia i prowadzenia młodzieży, każdy niedouczony żak czuje się uzdolnionym, a o najsubtelniejszych kwestjach języka, częstokroć wyrokują tacy, co pierwszych jego zasad dobrze nie znają. Za dowód przytoczył autor *Dosłowne tłomaczenie Szczepańskiego* i mnóstwo gramatyk wychodzących w Warszawie i Wrocławiu, o których mówi, że autorowie ich tak mało zdają się troszczyć o pewniki, które uczeni europejscy na polu lingwistyki zdobyli i o sposób jakim je zdobyli, iż wydają się podobni do tego literata, który mieszkając w Poczdamie, niewiedział nic o siedmioletniej wojnie. Co do postrzeżeń autora nad prawidłami pisowni, zapowiadają one wyrozumowaną reformę, która może być trafną i uzasadnioną, lecz będzie miała do zwalczenia potężnego przeciwnika, jakim jest zwyczaj.

— Nowe pomnożone wydanie przysłów i zdań w języku serbo-łużyckim, zebranych przez p. Buka, redaktora czasopisma towarzystwa Maticy serbskiej (wychodzącego w Budyszynie), zasługuje na szczególniejsze uznanie. Zbiór ten, obejmujący 1,000 przysłów i zdań, ogłoszony został drukiem w Budyszynie.

— Zbioru czeskich komedij i innych utworów dramatycznych *(Komedie a hry)* Mateusza Kopeckiego, wyszedł w Pradze tom szósty, obejmujący, oprócz dokończenia komedji *Prohandlovane ženy*, następujące utwory: *Roleko, rytirz vlasky*, obraz dramatyczny w trzech aktach; *Rudolf a Libinka*, takiż obraz w tyluż aktach; *Valterus*, obrazek dramatyczny w dwóch aktach; *Navsztieva z miestą*, obrazek komiczny w jednym akcie; *Rytirz Vonomysl*, dramat w 4-ch aktach.—Pozostałe utwory dramatyczne zmarłego Kopeckiego wyjdą w grudniu.

— W Berlinie wydany został tom drugi i ostatni dzieła pod tytułem: *Statistik des zollvereinten und nördlichen Deutschlands*. Dzieło to wydane zostało przez Dra Jerzego Viebahn, prezesa rejencji Opolskiej, przy współpracownictwie pp. Dechen'a urzędnika z górnictwa, Beutnera I komisarza specjalnego, Marona nadleśniczego, Jäger'a ogrodnika nadwornego i Beutnera II, asesora zarządu w Opolu. Jest to wielce szacowna praca, dokonana z nadzwyczajną troskliwością. Tom ten obejmuje: I. Ludność (dawne stosunki ludności, obecna jej organizacja, miejsca zamieszkania, własności fizyczne, ruch i moralne onej własności); II. Górnictwo, hutnictwo i dobywanie soli (rozległość, produkcja i jej wartość, oraz liczba robotników); III. Uprawa gruntu (stosunki gospodarstwa wiejskiego, leśnictwo, sadownictwo i ogrodnictwo, rolnictwo, wydajność gruntów, wartość gruntów i budynków, kredyt, ogólny majątek gruntowy.

— Wyszła niedawno w Lipsku mitologja Greków i Rzymian przez H. W. Stoll'a, pod tytułem: *Die Götter und Heroen des klassichen Alterthums. Populäre Mythologie der Griechen und Römer*. Dzieło to, w dwóch tomach, z 42-ma ilustracjami, oparte zostało na dziełku tegoż autora: „Rys religji i mitologji Gregów i Rzymian" *(Handbuch der Religion und Mythologie der Griechen und Römer)*, napisanem dla użytku gimnazjów niemieckich, z dołączeniem nowszych w tej gałęzi wiedzy badań i z przeznaczeniem onego dla użytku ukształconej publiczności.

— Nakładem J. G. Cotta, w Sztutgardzie i Augsburgu, wyszło dzieło o prawach wydawnictwa, pod tytułem: *Das Verlagsrecht mit Einschluss der Lehren von dem Verlagsvertrag und Nachdruch nach den geltenden deutschen und internationalen Rechten, mit besonderes Rücksicht auf die Gesetzgebungen von Oesterreich, Preussen, Bayern und Sachsen, systematisch dargestellt von Dr. Oscar Wächler.*

O skazaniu na koszta i ich obrachowaniu.

Zdaje się że art. 130 Kodeksu Postępowania Sądowego francuzkiego, stanowiąc w słowa: „wszelka strona przegrywająca, będzie skazana na zapłacenie kosztów," chciał tylko zasadę dawnej ustawy (Ordonnance z 1667 r.) utwierdzić i wielu komentatorów kodeksu a szczególnie Carré i Thomine—Desmasures, tego samego po dziś dzień są zdania. Lecz prawodawca z r. 1806 upoważniając Sędziów do kompensowania kosztów, wprowadził nowość, która zdanie to wątpliwem uczyniła i najznakomitsze dziś powagi: Boncenne, Boitard i Chauveau utrzymują: że Sędzia skazania na koszta, bez formalnych wniosków stron wyrzec nie może.

Art. 480 Nr. 4 stanowi wprawdzie: że wyrok może być zaskarżony drogą restytucji in integrum, jeśli przysądzono więcej niż było żądane. Lecz przeciw tej ogólnej zasadzie: ultra petita non judicandum, walczy druga z wszechwładnej sprawiedliwości wypływająca, to jest: że ten kto zwyciężył żądanie lub opór niesłuszny strony przeciwnej, wynagrodzonym być winien. Ztąd poszło przekonanie: że ta druga zasada ipso jure, to jest w wyraźnem postanowieniu prawa zastosowanie swoje mieć powinna.

Zdanie to popiera Rajmond Bordeaux [1]) utrzymując: że ciemność pod tym względem artykułu 130 nie ma niedogodności w praktyce przed Trybunałami, niesłychaną jest bowiem rzeczą, aby Obrońca strony zaniedbał domagania się zwrotu kosztów; lecz w sądach, w których strony osobiście bez asytencji Obrońców stawają, niedogodność jest znaczna. Codziennie widzieć można przed wydziałami spornemi Sądów Pokoju, strony, które same interes swój przekładają, sztuki zaś formułowania podług pewnych prawideł wniosków i potrzeby żądania skazania przeciwnika swojego na koszta, nie znają. Sędziowie w takim razie parci siłą okoliczności i potrzebą sprawiedliwości, albo zniewoleni są zapytywać stronę wygrywającą, czyli ona domaga się swoich kosztów, albo też prościej pogwałcić art. 480, to jest ultra petita postanowić, przysądzając koszta z urzędu. Pod tym względem Kodeks postępowania niższym jest od Ordonnance civile 1667 r. i od prawa Rzymskiego. Pierwsza, której Kodeks postępowania jest tylko do pewnego stopnia przejrzanem i pomnożonem wydaniem w art. 1, Tyt. 31 stanowi: „Sędzia skazywać będzie na koszta z mocy tej ustawy" i komentatorowie objaśnili: że skazanie według niej na mocy samego prawa ma miejsce; że koszta ipso jure należą się; że Sędzia na takowe z urzędu bez wniosku strony skazywać winien (Conférences de Bornier T. 1, str. 267). Także prawo Rzymskie sposobem wskazującym wyrzekło: omnis litigator debet impensas (L. 1, Cod. de fructibus et litium expensis).

Lecz art. 131 Kodeksu postępowania dalej idzie, upoważnia bowiem do kompensaty kosztów w pewnej liczbie szczególnych przypadków, w których takową dawna jurysprudencja obok formalnego zakazu, Ordonnance z 1667 r. de facto tylko dopuszczała. Wprowadzenie tej nowej zasady zrodziło kwestję: czyli w przypadku, gdyby Sąd pominął wyrokowanie co do kosztów, strona wygrywająca mogłaby zmusić swojego przeciwnika do ich zapłacenia? (Chauveau sur Carré T. 1, N. 556, stron. 659). Zdanie twierdzące nie było wątpliwem pod powagą Ordonance z 1667 r.; przeczące przeciwnie pod powagą Kodeksu postępowania przeważyło; można bowiem przypuszczać, że Sędzia zachowując milczenie, rozumiał przez to postanowienie wzajemnej kompensaty. Kodeks postępowania przeto nie czyni tu zadosyć tej naturalnej zasadzie, że strona mająca słuszność żadnych kosztów do ponoszenia mieć nie powinna.

Dla zaradzenia tej niedostateczności i usunięcia wszelkich w tym przedmiocie wątpliwości, Rajmond Bordeaux wnosi, że prawo te trzy wynikłości czyli modyfikacje obejmować by powinno:

1) skazanie na koszta, ipso jure, przeciw stronie przegrywającej stosować się mające, wyrokując bowiem takowe z urzędu, postanowienie ultra petita nie ma już miejsca;

2) jednak kompensata kosztów dozwala się Sędziom w przypadkach prawem dozwolonych;

3) Każdy wyrok koszta ustanowić winien.

Nadto, dla zapewnienia tej zasadzie zupełnego zastosowania, uważa jeszcze potrzebnem dodać: że w sprawach, gdzie zła wiara strony przegrywającej jest oczywista, strona wygrywająca powinna nie tylko być zabezpieczoną od kosztów prawem oznaczonych, lecz także być w możności odzyskania drobniejszych ubocznych wydatków i honorarjów swojego Obrońcy, za pomocą żądania szkód i straconych korzyści. Bez tego strona z najsprawiedliwszą i zupełnie zwycięzką sprawą w obliczu Trybunałów stawająca, nie byłaby wynagrodzoną i stawała się do pewnego stopnia ofiarą pieniactwa. Tymczasem w zwyczajach obecnych Trybunałów, żądanie szkód i straconych korzyści, zmierzając tylko do wynagrodzenia kosztów obrony prawem nieoznaczonych, nie daje pewności, że z pomyślnym skutkiem przyjęte będzie, skoro prawo nie czyni z niego formalnego przypadku.

Pod tym względem prawo Genewskie z r. 1819 dostarcza wiele zajmujących przedmiotów porównania z francuzkim Kodeksem postępowania. W ogólności prawodawca ten podstawiając w miejsce niezupełnych artykułów tego ostatniego, szczególny Tytuł X „o Kosztach," uczynił prawdziwy w tym przedmiocie postęp. W szczególności art. 115 tego prawa przepisuje: że jeżeli kilka jest stron skazanych, koszta rozdzielą się między nich, według głów. Kodeks postępowania francuzki przypadku tego nie przewidział i Trybunały w takim razie udawać się muszą do stosowania ogólnych zasad prawa cywilnego. Prawo Genewskie w art. 116 stanowi: że gdy będzie kilka stron skazanych z przyczyny gwałtu, podstępu lub zobowiązania solidarnego, koszta na nich solidarnie zasądzone będą. Kodeks francuzki okoliczności te przemilcza i milczenie jego w tym względzie namnożyło kwestij. Art. 118 prawa Genewskiego stanowi kompensatę kosztów między stowarzyszonymi, czego także nie przewidział Kodeks francuzki.

Walczy tu jeszcze jeden w tym przedmiocie zarzut przeciw francuzkiemu Kodeksowi postępowania, zarzut jeden z najważniejszych co do skutków względem stron spór wiodących. Prawodawca jakoby starał się porozrzucać w różnych częściach swojego dzieła rozporządzenia tyczące się kosztów, kiedy dopiero do Księgi V o Egzekucji Wyroków, dla wyszukania tytułu o obrachowaniu wydatków i kosztów udawać się trzeba. Art. 543 rozporządza w istocie „Obrachowanie wydatków i kosztów w przedmiotach summarycznych będzie uskutecznione w wyroku takowe przysądzającym." A więc w sprawach, w których postępowanie sądowe jest najmniej kosztownem, prawodawca zatrudnia się wyraźnem postanowieniem, że koszta w wyroku obrachowane będą. Przeciwnie w przedmiotach ordynaryjnych, to jest, gdy koszta mogą dochodzić znakomitej cyfry, zajmować się niemi przestaje. Edykt z Sierpnia 1777 r. więcej nadawał rozciągłości rozporządzeniu powyższego artykułu i ten pod tym względem wyższym był od Kodeksu postępowania. Co większa, z mocy dekretu Rady z 28 Sierpnia 1717 r., nie powinno być zostawione miejsce próżne, dla taks na oryginałach wyroków przeznaczone, pod karą 500 franków i zawieszenia w urzędzie. Tymczasem skutkiem nadużycia rozszerzonego dziś bardzo w wyrokach w przedmiotach summarycznych i dysciplinarnych, w których wydatki powinnyby być na oryginale wyroku obrachowane, miejsce dla tego obrachowania przeznaczone często bardzo próżne pozostaje aż do chwili, w której podoba się Obrońcom żądać sporządzenia kopji urzędowej wyroku, kiedy właśnie należałoby, aby dla zupełności oryginałów wyroków, obrachowanie kosztów przed podpisem Prezydującego w Sądzie i Pisarza zamieszczone na nich było, i Obrońcy o tyleby tylko prawa do kosztów mieć powinni, o ileby takowe wyrzeczone było na audjencji publicznej. Dla tego zdaniem p. Rajmond Bordeaux, rozporządzenia art. 543 i artykułów 762 i 766 powinnyby być zastosowane do wszystkich spraw bez wyjątku, jak to art. 219 Kodeksu postępowania przez Izby Sardyńskie r. 1853 uchwalonego, stanowi w słowa: „Każdy wyrok skazujący na koszta, zawierać będzie ich obrachowanie."

Chodzi tu jeszcze w tej materji o środki, jakiemi koszta te w każdym stanie sprawy uczynić jawnemi dla stron i ułatwić Sędziom szybkie onychże obrachowanie. Jeszcze w r. 1812 J. B. Selves w dziele:

„Tableau de désordres dans l'administration de la justice et des moyens d'y remédier" str. 258 wyrzekł: „Wskazałbym inny środek szczególny dla taksy kosztów, to jest: ażeby w miarę, jak takowe czynią się, stan ich do akt dołączony i równie jak w innych punktach procesu przez stronę przeciwną był monitowany i aby Sędziowie koszta sądzić, oceniać i w chwili wydania wyroku stanowić byli obowiązani. Wszystkoby przy rozpoznawaniu sprawy w tym samym czasie ukończone było, niezostawiając potrzeby wytaczania i sądzenia nowego co do kosztów procesu". Środek ten zapewnia dokładny i czysty w każdem położeniu rachunek stron.

Hébert w dziele „La réforme administrative 1849 stron. 51, podaje także w tym względzie środek do wprowadzenia w praktyce podobny, któryby polegał na otwieraniu stanu kosztów od rozpoczęcia procesu, zamiast takowy wtenczas dopiero sporządzać, gdy wszystko już jest ukończone. Ten stan kosztów tworzyłby istotny dowód dla akt każdego procesu, przez wzajemną onego komunikację byłby otwartą dla każdej ze stron rachunkowością i wykazem kosztów każdego aktu w miarę jego spełnienia. Ważne ztąd skutki wymienia autor w słowach: „Strona prowadząca proces, mogłaby na każde żądanie, każdego dnia poznać ilość kosztów na jej rachunek, lub przeciw niej poczynionych i byłaby tym sposobem w stanie wstrzymać rujnujące ją częstokroć postępowanie, na które naraża się, gdy jej upór nie jest naturalnie miarkowany wiadomością już istniejących kosztów. Każda taksa stałaby się sama przez się zawsze otwartą i wysokość kosztów jednego procesu, gdyby nawet lat dziesięć trwał w kilku chwilach wiadomą byćby mogła. Pod tym względem Rajmond Bordeaux jeszcze jedno prawidło dodaje, które do rzędu przepisów zasadniczych podniesionem mieć chce, to jest: aby wszelkie akta postępowania obejmowały wzmiankę wyłożonego na nich kosztu. Twierdzi on, że ta zbawienna przezorność w wykazywaniu kosztów, jest najlepszym przeciw nadużyciom środkiem, że należałoby takową od aktów woźnego (art. 67 kodeksu postępowania francuzkiego) do wszystkich akt Obrońców i Pisarzów rozciągnąć i wyrok powinienby obejmować całość wszystkich kosztów. Tym sposobem nie możnaby zarzucić: że w zawiłych sprawach czas dla taksy potrzebny sprzeciwia się obrachowaniu wydatków w samym wyroku; dla otrzymania bowiem całej cyfry kosztów nie byłoby już właściwie nic więcej do czynienia, jak tylko dodać cyfry szczegółowe u spodu każdego aktu postępowania wykazane. Należałoby nawet przepisać Obrońcom żądającym przysądzenia sobie podjętych na rzecz strony kosztów: aby przygotowany onychże wykaz z oświadczeniem, że były wyłożone, do zatwierdzenia dołączali.

Zasada przeto jawności wyroków, nie powinnaby ulegać ograniczeniu do czasu rozwiązania głównej skargi, i takową należałoby rozciągnąć do wszystkich jej szczegółów, a tem samem i do oznaczenia kosztów każdego postępowania. Byłby to istotny środek położenia kresu nieustającym zgorszeniom i wyrwania ich z tajemnicy, którą się teraz osłaniać mogą.

N. K. Zaborowski.

[1]) Philosophie de la procédure civile 1857.

Sprawozdanie z ruchu handlowego w Gdańsku za Maj i Czerwiec r. b.

W ciągu Maja i Czerwca r. b. obroty handlowe nie były tak ożywione, jak się tego spodziewano po znacznych dowozach naszych głównych produktów, jakiemi są zboże i drzewo. Odbyt na zboże w miesiącu Maju ustał zupełnie, powiększył się zaś dopiero w ostatnim miesiącu. Brak odbytu na drzewo trwał przez dwa ostatnie miesiące, a stosownie do sprawozdań targów zagranicznych, i na przyszłość obiecywać sobie nie można żywszego odbytu na tenże artykuł. Zaszła przeto ta niedogodność, że już na początku Lipca brak magazynów składowych na martwej Wiśle bardzo dotkliwie czuć się dawał, tak, że drzewo przybyłe z Polski zatrzymywać się musiało dopóty w Plehnendorfskiej szluzie, dopóki dogodne miejsce nie znajdzie się. Interesanci, zwłaszcza ci, którzy tratwy zbożem mają naładowane, są w skutek trwającej złej pogody, na znaczne straty wystawieni, i jeżeli przeto na przyszłość okoliczności tej, przez otworzenie nowych przystępów, zaradzonem nie będzie, wówczas handel drzewem podupadnie.

I. Zboże i nasiona.

Po nadzwyczajnym ruchu, który się w końcu Kwietnia objawił, i po wyekspedjowaniu wszystkich statków, tem większa nastąpiła na targu zbożowym cisza. Ceny zaczęły spadać i w skutek tego odbyt dowozów przybywających był nader uciążliwy, a to dla tego, że wszystkie kraje miały wystarczające zapasy i widoki na dobre żniwa; nadto oczekiwano tak w Anglji jako też i w Holandji znacznego dowozu z morza Czarnego i z Ameryki; Francja zaś nawet mąkę do Anglji wysyłała. Tak i stan stosunków handlowych utrzymał się do końca miesiąca Maja, a wielką ilość pszenicy, spławionej z Polski, musiano dla braku kupujących złożyć na spichrz. Ubytek w cenach wynosił wówczas około 50—60 guldenów na łaszcie wyborowej pszenicy, a 30 do 40 guldenów na średnich gatunkach.

Z początkiem Czerwca nastąpiło dżdżyste i zimne powietrze, które trwało do końca Czerwca, i w całej Europie padło więcej deszczu, niżby życzyć należało; jednakowoż nie użalano się, aby taki stan powietrza jakiebądź szkodliwe wpływy na zboże wywierał, tylko zbiory siana i koniczyny ucierpiały tak bardzo, że ani ilość, ani dobroć onych oczekiwaniom nie odpowiadały. Chęć do kupna, która była znikła, zwolna się znowu okazywała; spekulacje w skutek niepogody, rozpoczęły się wcześniej jak w innych latach, a ceny wszystkich produktów poszły w górę w tym stosunku, w jakim poprzednio spadały, tak, iż można notować:

Pszenica funt. hol.	koniec Kwietnia sr. gr.	koniec Maja sr. gr.	koniec Czerwca sr. gr.
133—135	100—105	93—96	100—104
130—132	90—97$\frac{1}{2}$	84—90	88—97
125—128	84—87$\frac{1}{2}$	75—80	84—88

Żyto poszło w ślad za pszenicą, doznało obniżenia 20 guldenow, a dziś stoi w tejże cenie jaka była przed dwoma miesiącami. Polskie żyto 58—59 sr. gr., krajowe 60 sr. gr. za 125 fun. wagi holenderskiej.

Jęczmień utrzymał się prawie zupełnie nominalnie, i dopiero wpływ złej pogody na paszę spowodował większe żądanie i podwyższenie o kilka srebr. groszy, tak, że obecnie płacą za małe ziarno wagi 104—110 fun. holenderskich 40—45 sr. gr., a za duże, wagi 110—118 fun. holenderskich 44—47 sr. gr. W tem samym położeniu był też i groch, który z 53—55, poszedł w górę na 56—60 sr. gr., oraz owies, który przy szczupłych dowozach, płacony był na miejscową konsumcję po 32$\frac{1}{2}$ sr. gr. za 50 funtów wagi celnej; lepszych zaś gatunków nie było.

Jeżeli niepogody dotychczasowe zmniejszały tylko widoki na dobre żniwa co do zboża, to inaczej się to miało po dojrzeniu rzepaku, gdzie nadzieja otrzymania pięknych i suchych gatuntów, kwalifikujących się do wywozu, zupełnie zawiedzioną została, i dla tego nic na dostawę nie kupowano, tylko na potrzebę miejscową i olejarnie.

Prawdopodobnie ceny na 110 srebr. groszy ustalą się, i dalszy bieg handlu tym produktem zawisły będzie od krajowych właścicieli olejarni, którzy obecnie znajdują się w miastach nad Wisłą położonych, oraz chętnie kupują i płacą tam po 108 sreb. gr.

Zapasy w dniu 1-m Lipca:

11,350 łaszt. pszenicy, 3,100 łaszt. żyta, 650 łaszt. jęczmienia, 120 łaszt. owsa, 1,000 łaszt. grochu, 70 łaszt. rzepaku.

Eksportowano od 1-go Maja do 1-go Lipca:

22,465 łaszt. pszenicy; 13,403 łasztów żyta; 882 łaszt. jęczmienia; 1,114 łaszt. grochu; 57 łaszt. rzepaku.

Przybyło koleją żelazną w Maju i Czerwcu

470 łasz. pszenicy, 311 łaszt. żyta, 439 łaszt. jęczmienia, 16 łaszt. owsa, 44 łaszt. grochu.

II. Drzewo.

W miesiącach Maju i Czerwcu przybyło z góry rzeki 130,475 belek sosnowych i murlatów, 102,182 krąglaków, 21,043 podkładów, 8,400 polanek dębowych, 26,651 belek i materjału do budowy statków, 2,012 kóp klepek.

W tym czasie sprzedano:

13,821 belek sosnowych po cenie 6 do 12 sr. gr. za stopę kub. ang., 7,867 murlatów po 5 do 6 sr. gr. za stopę kub. ang., 1,313 kóp krąglaków po 138—840 talarów za kopę, 7,617 jodłowych belek po 4$\frac{1}{2}$—5 sr. gr. za stopę kubiczną angielską, 3,194 belek dębowych i krzywek po 12—16$\frac{1}{2}$ sr. gr. za stopę kubiczną francuzką, 175 kóp dębowych polanek po 1,360—1,400 tal. za kopę z koroną, 761 kóp klepek po 27$\frac{1}{2}$—39$\frac{1}{3}$ tal. za kopę, zwaną Piepe 1-go gatunku.

Wyprowadzono w tym samym czasie na morze:

92,777 sosnowych i jodłowych belek i murlatów, 227,654 kloców (*Sleepers et Sleeper Klötze*), 121,081 belek i tarcic, 631 masztów i drzewa łukowatego, 12,181 dębowych belek, podkładów i krzywek, 15,474 dębowych polanek i tarcic, 4,909 kóp dębowych klepek, 1,401 wiązek drzewa łupiastego, 709 kóp gwoździ okrętowych.

III. Towary kolonjalne.

Obrót w miesiącach Maju i Czerwcu był mało ożywiony; przyczyną tego była wysokość cen wszystkich towarów kolonjalnych; z tego powodu kupcy robili z wielką ostrożnością obroty handlowe, i zaopatrywali się tylko na bardzo krótki czas. Wyjątek z tego czyniły te artykuły, które zależą od wojny amerykańskiej, a licząc na to, że wojna ta długo się jeszcze przeciągnie, wszczął się w Czerwcu nadzwyczajny popęd do spekulacji, w skutek czego cena bawełny Madras zwanej z 8$\frac{2}{3}$ na 15 sr. gr. za funt, a żywica z 4$\frac{1}{2}$ na 7$\frac{1}{3}$ tal. za centnar poskoczyły. Zapasy też tych produktów wyczerpane zostały w ciągu ostatnich czterech tygodni.

Kawy przywieziono:

4,506 belli i 96 beczek wagi 6,850 cent., zaś w tym samym czasie roku zeszłego przywieziono 11,944 cent.; odbyt nie był znaczny, i wyrównywał tylko konsumcji miejscowej. Zmiana w cenie nie nastąpiła od czasu ostatniego sprawozdania konsulatu.

Ryżu sprowadzono 2,275 belli i 12 beczek, wagi 4,170 cent., zaś w tym samym czasie roku zeszłego sprowadzono 3,336 cent. Odbyt, szczególnie na pośledniejsze gatunki, był zadowalniający, w skutek czego, jako też w skutek chęci do kupna dla ciągłych deszczów, ceny podniosły się z 7$\frac{1}{2}$ na 10 sr. gr. na centnarze. Notują dzisiaj: *Prima Arracam* w dobrym gatunku 6$\frac{1}{4}$ talarów, a *secunda* 5$\frac{5}{6}$ tal. za centnar bez cła.

IV. Żegluga morska i frachty.

W Maju i Czerwcu nastąpiły tylko mało znaczące i przechodzące fluktuakcje w interesach frachtowych. Okręta były poszukiwane do ładunku po cenach objętych ostatniem sprawozdaniem konsulatu. Udział statków parowych flag zagranicznych w eksportowaniu zboża, był bardzo znaczny i tej okoliczności przypisywać można, że ceny frachtów, przy tak znacznym wywozie tych produktów, utrzymały się na nizkiej stopie. Nadmienić tu wypada, iż statki parowe tylko małoznaczące podwyższenie w cenie frachtu osiągnąć mogły.

V. Śledzie.

Dowóz był, jak zwykle w tej porze roku, nie znaczny. Z Norwegii przybyły tylko pojedyncze, ze Szkocji zaś i Szczecina małe ładunki, te ostatnie parowemi statkami.

Odbyt na śledzie zwane Grossberger był ożywiony po poprzednich cenach 6$\frac{1}{2}$—6$\frac{1}{3}$ tal. za upakowaną beczkę. Za oryginalnie upakowaną z bukowemi obręczami bez cła 5$\frac{2}{3}$—5$\frac{1}{2}$ tal.; z sosnowemi obręczami o $\frac{1}{6}$ talara taniej. Przybyłe z Norwegii 400 beczek tłustych śledzi sprzedano przez licytację.

Śledzie kupieckie duże po 6 tal., średnie po 5 talarów, średnie zaś nieoclone po 4$\frac{2}{3}$ talarów za beczkę.

Sprowadzone śledzie tak zwane Mathies były pośledniego gatunku, i sprzedawano je po 9—11 talarów za nieocloną beczkę.

VI. Węgle kamienne i koks.

Obrót tych dwóch produktów był bardzo w Maju i Czerwcu ożywiony; w tych dwóch miesiącach przybyło 79 statków naładowanych całkiem lub też częściowo węglami i koksem, które sprzedawano całemi ładunkami po cenach następujących:

1) Maszynowe Węgle kamienne po 13 do 15 funtów szterlingów.

2) Kowalskie oraz podwójnie przesiane orzechowe węgle po 11—12 funt. szter. za Keel (miara angielska do węgli) albo 8 Chalderon lub też 21$\frac{1}{5}$ angielskich Ton's (Ton równa się 4 szeflom), bez cła, licząc w to fracht do Neufahrwasser lub Gdańska, stosownie do gatunku.

3) Na koks trudno było znaleźć kupca z powodu zapasów znajdujących się u konsumentów, a ceny za całe pojedyncze ładunki były 9—10 funtów szterlingów za Keel lub 11 Tons bez cła, łącznie z frachtem do Gdańska lub Neufahrwasser. Ceny targowe w mniejszych partjach są następujące: 1) węgle maszynowe 14—17 talarów za łaszt (równający się 72 szeflom); 2) kowalskie 12—13 tal. za łaszt (równy 72 szeflom); 3) koks 13 do 14 tal. za łaszt (równy 72 szeflom). Ceny takowe zależą od dobroci gatunku węgli lub koksu.

VII. Stare topione żelazo.

W maju i czerwcu przybyło od strony morza 13 ładunków starego topionego żelaza, które jeszcze przed nadejściem po 14 do 15 fl. za funt okrętowy sprzedane zostały.

VIII. Wyroby żelazne.

Artykuł ten był pozbawiony w maju i czerwcu wszelkiego życia; czyniono tylko małe pokupy, i to wyłącznie po bardzo zniżonych cenach.

Ceny wyrobionego żelaza spadają ciągle, i pomimo że w ostatnich czasach można było cokolwiek taniej nabyć surowiec, jednakowoż obniżenie to nie jest w tym samym stosunku jak co do wyrobionego żelaza.

TEATRA W WARSZAWIE.

Teatr Rozmaitości. — Dziś w w Piątek, d. 24 Października, komedja w 1-ym akcie z francuzkiego: **Żona która nienawidzi męża**, odegrana przez pp. *Stolpego, Palińską, Popiela, Rożańską, Micińską, Ostrowskiego, Prochazkę, Chomińskiego, Adlera.* — Komedja w 1-ym akcie, oryginalnie napisana przez Józefa Korzeniowskiego: **Doktor medycyny**, odegrana przez pp. *Kurcjuszową, Bodurkiewicza, Mazurowską, Żołkowskiego, Ostrowskiego, Prochazkę, Chomanowskiego, Swiergocką, Damsego;* oraz komedja ze śpiewem w 2ch aktach, oryginalnie napisana przez J. Korzeniowskiego, z muzyką J. Stefaniego: **Okrężne**, odegrana przez pp. *Bakałowiczową, Chomanowskiego, Stolpego, Kurcjuszową, Rakiewiczową, Damsego, Ładnowskiego, Dąbrowskiego, Panczykowskiego, Olszewską, Adlera.*

Cena miejsc.

	rsr.	k.	na ubo.		rsr.	k.	na ubo.
Loża 1 piętra z 4 bil.	3	0	10	Krzesło w nast. rz.	„	60	2$\frac{1}{2}$
Loża 2 piętra z 4 bil.	2	70	10	Parter	„	45	2$\frac{1}{2}$
Krzesła w 4 pier. rz.	„	90	2$\frac{1}{2}$	Galerja	„	30	—
Krzesło w 4 dru. rz.	„	75	2$\frac{1}{2}$	Paradyz	„	15	—

Zacznie się o godzinie 7

Jutro, w Sobotę, Wielki Teatr.—**Marja Stuart.**

Wyjechali z Wazszawy.

Orłów Jenerał-Lejtnant, pochodny Attaman pułków kozackich do Płocka, i

Eger Jenerał-Major do Petersburga.

— W dniu wczorajszym, na targach odbywających się w urzędzie konsumcyjnym miasta Warszawy, płacono za wiadro okowity próby 10 od rs. 1 kop. 94$\frac{1}{2}$ do rs. 1 kop. 99, za garniec od kop. 63$\frac{1}{2}$ do kop. 65.

KURS GIEŁDY WARSZAWSKIEJ.

z dnia 23 Października.

			żądano rsr.	żądano kop.	płacono rsr.	płacono kop.
Monety.						
Pół-Imperjały Rosyjskie			—	—	5	57
Dukaty Holenderskie nowe ważne			—	—	—	—
Papiery.						
Obligi Skar. za 100 rs. (oprócz kuponu)			93	74	93	41
Listy Zast. III-go Okresu serya 1 i 2 (oprócz kuponu) za 15 rs. ditto Serja II.			14	93	14	91
Akcje Głównego Towarzystwa Rossyjskiego dróg żelaznych.			116	—	—	—
Obligi współki Żeglugi Parowej w Królestwie Pols: po rs. 750.			—	—	—	—
Akcje Współki Żeglugi Parowej po rs. 100			92	—	—	—
Akcje Drogi Żelaznej Warszawsko-Bydgoskiej po rs. 100			—	—	—	—
dito 500			96	—	95	50
Akcje Drogi Żel. Warsz.-Wied.			88	50	88	—
Wexle.						
Berlin	100 Tal.	2 M.	100	35	100	20
„	100 Tal.	k. t.	—	—	—	—
Gdańsk	100 Tal.	2 M.	—	—	—	—
„	100 Tal.	k. t.	—	—	—	—
Hamburg	300 BMk.	2 M.	152	70	—	—
Londyn	1 Ft. St	3 M.	6.	79	—	—
Moskwa	100 Rs.	1 M.	99	50	—	—
Petersburg	100 Rs.	1 M.	99	75	—	—
„	100 Rs.	k. t.	—	—	—	—
Paryż	300 Fr.	2 M.	80	85	—	—
„	300 Fr.	1 M.	—	—	—	—
Wiedeń	150 Złr.	2 M.	82	80	—	—

Wartość kuponu bieżącego od obligów Skarb. kop. 25$\frac{5}{9}$

„ „ od Listów Zastawn: IIIgo Okresu k. 20$\frac{1}{6}$

KURSA TELEGRAFICZNE.

z Berlina z dnia 23 Października.

	żądają	płacą.
5ta Pożyczka Rossyjska	—	89
6ta „ „	—	97$\frac{1}{2}$
Obligacje Skarbowe 4%	—	85$\frac{1}{2}$
Listy zastawne 4%	—	88$\frac{1}{4}$
Bilety Banku Polskiego	—	89$\frac{1}{2}$
Weksle na Warszawę	—	89$\frac{1}{8}$
„ Petersburg 3 tygodniowy	—	98$\frac{3}{4}$
„ Londyn 3 miesięczny	—	621
„ Paryż 2 „	—	79$\frac{5}{6}$
„ Hamburg 2 „	—	150$\frac{7}{8}$
„ Wiedeń 2 „	—	81$\frac{1}{4}$
Żyto na targu	—	49$\frac{1}{2}$
„ na dostawę późniejszą	—	45
z Paryża.		
Renta 3%	—	71 80
Akcje kredytu ruchomego	—	1150

OBWIESZCZENIA SĄDOWE I ADMINISTRACYJNE.

UWIADOMIENIA.

(N. D. 5478) *Komisja Rządowa Sprawiedliwości.*

Ogłasza iż nadesłany drogą urzędową akt zejścia Jadwigi z Orlowskich Skarzyńskiej, żony dziedzica dóbr Bendry w Gubernii Augustowskiej położonych, a w dniu 11 Lipca r. b. w Lipsku w wieku lat 29 zmarłej, przesłała Prokuratorowi Królewskiemu przy Trybunale Cywilnym w Łomży, do odpowiedniego przepisom prawa postąpienia.

Warszawa d. 25 Września (6 Paździer.) 1862 r.
z pol. Dyrektora Kancelarji,
Radca Stanu, w zast. Zaborowski.

(N. D. 4510) *Sąd Kryminalny Gubernii Radomskiej.*

W zastosowaniu się do Najwyższego Ukazu z dnia 25 Kwietnia (7 Maja) 1850 r. oraz postanowienia Rady Administracyjnej Królestwa Polskiego z dnia 16 (28) Października 1856 r. wzywa: Franciszka Widerę, Szmula, Majera Kanar, Jakóba Goldszer, X. Piotra-Pawła Konarskiego, X. Ignacego Cichockiego i Jana Sołtyka wszystkich samowolnie bez pozwolenia Rządu za granicę Królestwa Polskiego wyszłych i z miejsca teraźniejszego pobytu niewiadomych, ażéby w ciągu sześciu miesięcy, od daty zamieszczenia po raz trzeci niniejszego wezwania w Dzienniku Powszechnym, do Królestwa Polskiego wrócili, i osobiście lub przez władzę policyjną, o powrocie swoim Sąd Kryminalny zawiadomili, albo li też ażeby w przeciągu tego czasu, usprawiedliwienie powodów niepowrócenia dotąd do kraju na pierwsze wezwanie władz tutejszych przez pisma publiczne, Sądowi Kryminalnemu nadesłali, gdyż wrazie nieuczynienia zadosyć niniejszemu wezwaniu, ściągną na siebie skutki art. 340, 341, K. K. G. i P. zagrożone, to jest skazani zostaną na pozbawienie wszelkich praw i bezpowrotne z obrębu Państwa wygnanie, a wrazie samowolnego następnie powrotu, po dojściu do prawomocności zapaść mającego wyroku przeciwko nim, na osiedlenie w Syberji zesłani zostaną.

Kielce dnia 17 (29) Sierpnia 1862 r.
Prezes,
Radca Stanu, J. Newelski.
Podpisarz, Janowski.

OBWIESZCZENIA SPADKOWE.

(N. D. 5527) *Pisarz Aktowy Królestwa Polskiego.*

Do ukończenia postępowań spadkowych: I. po Ruchli Akerman właścicielce kolonii Powązki pod Nr. 13 do dóbr Powązki lit. A. B. w Okręgu Warszawskim położonych należącej; II. po Marcinie Glaeseman wieczystym posiadaczu gruntu morgów magdeburskich 61 pr. kw. 106 i po Janie-Jerzym Knedler wieczystym posiadaczu dwóch kawałów gruntu jednego morgów magdeburskich 30 pr. kw. 159, drugiego morgów magdeburskich 6 pr. kw. $67^1/_2$, w dobrach Wyględów lit. A w Okręgu Warszawskim położonych w dziale III. wykazu z aktu Nr. 10 zapisanych; III. po Stanisławie Smolińskim współwierzycielu sumy rs. 1200 na nieruchomości w Warszawie pod Nr. 1040 w dziale IV. wykazu z aktu Nr. 52 ubezpieczonej i do wylegitymowania prawych SSrów wyznacza się ostateczny termin w kancelarji Hypotecznej w Warszawie na dzień 14 (26) Stycznia 1863 r. pod prekluzją.

Marcin Ciechanowski.

(N. D. 5524) *Rejent Kancelarji Ziemiańskiej Gubernii Warszawskiej w Warszawie.*

Z powodu nastąpionej w d. 30 Września 1862 roku śmierci Wincentego Topor Matuszewskiego właściciela dóbr Głowno z przyległościami i dóbr Kamień Mniszewski lit. A. B. w Okręgu Brzezińskim położonych, otworzył się spadek do uregulowania którego i przepisania własności powyższych wyznacza się półroczny termin na dzień 15 (27) Kwietnia 1863 r. w Kancelarji hypotecznej w Warszawie.

Warszawa d. 11 (23) Października 1862 r.
Józef Żbikowski.

(N.D. 3785) *Rejent Kancelarji Ziemiańskiej Gubernii Lubelskiej w Siedlcach.*

Z przyczyny nastąpionej śmierci, 1. Pauliny Kalickiej wierzycielki sum złp. 13,750, złp. 9086 i złp. 14,820 na dobrach Brzostowek Okręgu Radzyńskim, 2. Władysława Kozietulskiego wierzyciela sumy rs. 353 kop. 37 i rs. 11 k. 25, na dobrach Kobyla Wólka lit B. Okręgu Siedleckim, 3. Aleksandra Urbanowskiego współwierzyciela sumy złp. 724 gr. 4, na nieruchomości w Siedlcach pod Nr. 199, 4. Marcina i Anny z Birytowskich małżonków Krzemieńskich właścicieli nieruchomości w Siedlcach pod Nr. 93/5 Michała i Antoniny małżonków Byszewskich właścicieli domów w Siedlcach pod Nr. 34 i 150, ogłaszam postępowanie spadkowe, do uregulowania i zakończenia których naznaczonym został termin na dzień 18 (30) Stycznia 1863 r. w Kancelarji mojej w Siedlcach pod prekluzją.

Siedlca d. 4 (16) Lipca 1862 r.
(2) Stanisław Rostkowski.

N.D. 3783) *Rejent Kancelarji Ziemiańskiej Gubernii Płockiej.*

Z powodu śmierci: 1. Macieja Marchwickiego właściciela dóbr Brzeźna z Ostrołęckiego.

2. Marcyanny Krzywickiej, Tadeusza Krzywickiego i Bonifacego Krzywickiego współwłaścicieli nieruchomości m. Płocka Nr. 117.

3. Stanisława i Katarzyny Waśniewskich i Piotra Romana współwłaścicieli dóbr Waśniewa Grabowa *C. D*, a nadto Stanisława Waśniewskiego i Piotra Romana współwierzycieli sumy rs. 450 na tychże dobrach zabezpieczonej.

4. Macieja Ruściszewskiego wierzyciela sum złp. 22,200 i złp. 18,716 kop. 24, na dobrach Umieszki Gumowskie i Zawadzkie *B.* zabezpieczonych, toczy się postępowanie spadkowe, w d. 16 (28) Stycznia 1863 r. ukończyć się mające, wzywam przeto interesentów, aby w dniu tym do regulacji spadków stanęli.

Płock d. 8 (20) Lipca 1862 r.
W. Holtz.

(N. D. 3785) *Pisarz Sądu Pokoju Okręgu Radzyńskiego.*

Z powodu nastąpionej śmierci: 1. Antoniego Szlubowskiego wierzyciela sum rs. 750 i 150 rs. na nieruchomości pod Nr. 247 w m. Radzyniu w dziale IV. pod Nr. 1 i 2 ubezpieczonych; 2. Lejbki Mintz właściciela nieruchomości w m. Międzyrzecu pod Nr. 95 położonej, otworzyły się spadki do regulacji których termin prekluzyjny na dzień 17 (29) Stycznia 1863 r. oznaczonym zostaje.

Radzyń d. 30 Czerwca (12 Lipca) 1862 r.
Mazurkiewicz.

OBWIESZCZENIA HYPOTECZNE.

(N. D. 5165) *Sąd Pokoju Okręgu Pilickiego. Wydział Hypoteczny.*

Podaje do powszechnej wiadomości, iż w Sądzie tutejszym w dniu 19 (31) Grudnia 1862 r. o godzinie 10 rano dopełniać się będzie czynność pierwiastkowej regulacji hypoteki nieruchomości w mieście Wolbromie pod Nr. 175 przy Rynku położonej, pomiędzy ulicą Miechowską i domem Joska Cyglera, wraz z placem z tyłu znajdującym się, własność Józefa i Małgorzaty małżonków Wodeckich stanowić mające.

Wzywa przeto interesentów, aby w czasie i miejscu powyż wskazanym z dowodami praw swych sami osobiście, bądź przez prawnie umocowanych pod skutkami prekluzji prawem z roku 1818 zagrożonej stawili się.

Ogłoszenie decyzji wspomnionej regulacji dotyczącej, nastąpi w dniu 19 (31) Grudnia r. b. i od tej epoki termin trzechmiesięczny do założenia apelacji rachować się będzie.

Pilica d. 18 (30) Września 1862 r.
Podsędek, Hołubski.

(N. D. 5165) *Sąd Pokoju Okręgu Pilickiego Wydział Hypoteczny.*

Podaje do powszechnej wiadomości iż w Sądzie tutejszym w dniu 18 (30) Grudnia r. b. o godzinie 10 rano dopełniać się będzie czynność pierwiastkowej regulacji hypoteki, nieruchomości w m. Pilicy pod Nr. 145, położonej, składającej się z domu przy ulicy Lelowskiej z ogródkiem, gruntu ku Dzwonowicom przy gościeńcu zagonów sto, ogrodu pod młynem zagonów 15, obejmującego, własność Szymona Błaszkiewicza stanowiący.

Wzywa przeto interesentów aby w czasie i miejscu powyż wskazanym, z dowodami praw swych sami osobiście bądź przez prawnie umocowanych, pod skutkami prekluzji prawem, z roku 1818 zagrożonej, stawili się.

Ogłoszenie decyzji wspomnionej regulacji, dotyczącej nastąpi w d 19 (31) Grudnia r. b. i od tej epoki termin trzechmiesięczny do założenia apelacji rachować się będzie.

Pilica d. 18 (30) Września 1862 r.
Podsędek, Hołubski.

(N. D. 5165) *Sąd Pokoju Okręgu Pilickiego Wydział Hypoteczny.*

Podaje do powszechnej wiadomości, iż w Sądzie tutejszym w dniu 18 (30) Grudnia r. b. o godzinie 10 rano, dopełniać się będzie czynność pierwiastkowej regulacji hypoteki nieruchomości składających się z gruntu 150 zagonów, w granicach miasta Pilicy za kościołem Śgo Piotra przez dwa staja, własność Marcina i Marjanny małż. Sołtysiaków stanowiący.

Wzywa przeto interesentów, aby w czasie i miejscu powyż wskazanym z dowodami praw swych sami osobiście, bądź przez prawnie umocowanych, pod skutkami prekluzji prawem z r. 1818 zagrożonej, stawili się.

Ogłoszenie decyzji wspomnionej regulacji dotyczącej, nastąpi w d. 18 (30) Grudnia r. b. i od epoki tej termin 3chmiesięczny do założenia apelacji rachować się będzie.

Pilica d. 18 (30) Września 1862 r.
Podsędek, Hołubski.

LICYTACJE I SPRZEDAŻE PUBLICZNE.

(N. D. 5477) *Komisja Rządowa Przychodów i Skarbu.*

Podaje do wiadomości osób interesowanych, że w d. 23 Października (4 Listopada) b. r. odbywać się będą po trzeci raz w biurze Komisji Rządowej Przychodów i Skarbu w Warszawie przy ulicy Rymarskiej N. 744 publiczne licytacje na jednoroczne od d. 20 Grudnia (1 Stycznia) 1862/63 r. do d. 19 (31) Grudnia 1863 r. dzierżawy następujących dochodów, które w drugich terminach niekorzystnie wylicytowane zostały:

a) na dzierżawę dochodów konsumcyjnych miasta Lublina łącznie z opłatą wiadrową w części miasta tego pobieraną, od sumy rs. 44,153, wyraźnie rubl. srebrem czterdzieści cztery tysiące sto pięćdziesiąt trzy rocznie, na drugiej licytacji postąpionej:

b) na dzierżawę dochodów konsumcyjnych i opłaty wiadrowej w mieście Zamościu od sumy rs. 19 000, wyraźnie rubli srebr m dziewiętnaście tysięcy rocznie po drugiej licytacji zadeklarowanej i zabezpieczonej.

Licytacje te stosownie do decyzji Rady Administracyjnej z d. 28 Września (10 Października) r. b. N. 15,601 mieć będą miejsce przez same deklaracje opieczętowane, bez dalszej licytacji głośnej.

Oferty licytacyjne w deklaracjach rozpoczynać się winny od cen powyżej oznaczonych.

Szczegółowe warunki do licytacji w biurze Komisji Rządowej Przychodów i Skarbu w Wydziale dochodów niestałych, Sekcji konsumcyjnej, każdodziennie oprócz świąt od godziny 9ej z rana do 3-ej z południa przejrzane być mogą.

Składać się mające deklaracje, wedle wzoru poniższego napisane, przyjmowanemi będą w Komisji Rządowej Przychodów i Skarbu do dnia licytacji aż do godziny 11-ej z rana, o której zaraz i rozpieczętowanie deklaracji kolejno co do każdego z dwóch miast na licytacją wystawionych, nastąpi.

Do deklaracji dołączone być powinny oryginalne kwity na vadia jednej dziesiątej części ustanowionych cen dzierżawnych wyrównywające, gotowizną, listami zastawnemi z kuponami, lub innemi papierami skarbowemi, wedle przepisów na vadia przyjmowanemi do depozytu Banku Polskiego, kasy głównej Królestwa lub innej kasy złożone, które nieutrzymującemu się przy licytacji zwrócone zostaną, utrzymującym się zaś albo na poczet kaucjów warunkami licytacyjnemi wymaganych policzone lub w razie złożenia ich oddzielnie powrócone będą.

Wreszcie na kopertach deklaracji oprócz adresu do Komisji Rządowej Przychodów i Skarbu, domieszczone być powinny wyrazy.

„Deklaracja do licytacji na dzierżawę dochodów N.“

Wzór do deklaracji.

W skutek ogłoszenia Komisji Rządowej Przychodów i Skarbu z d. 4 (16) Października r. b. N. 49,123 przy dołączeniu świadectwa kwalifikacyjnego warunkami licytacyjnemi wymaganego i kwitu na vadium w sumie rs. N. w depozycie Banku Polskiego lub kasy N. złożone, podaję niniejszą deklarację przez którą obowiązuję się za dzierżawę dochodów N. na rok jeden od włącznie 20 Grudnia (1 Stycznia) 1862/63 r. do włącznie dnia 19 (31) Grudnia 1863 r. płacić Skarbowi Królestwa rocznie sumę rs. N. wyraźnie (wypisać literami) poddając się zarazem wszelkim zastrzeżeniom warunkami licytacyjnemi objętym.

Stałe moje zamieszkanie jest w N. pisałem w N, dnia N. miesiąca N. r. 1862.

(podpisać wyraźnie imię i nazwisko.)

Oferty na licytacji postąpione, obowiązują w zupełności pluslicytantów zaraz od chwili złożenia deklaracji jak gdyby podpisali same kontrakty, a skarb Królestwa obowiązują dopiero wtenczas, gdy odbyte licytacje zatwierdzone i o tem strony interesowane urzędownie zawiadomieni zostaną.

Zastrzega się nakoniec że utrzymujący się przy licytacji, a później od niej odstępujący wystawiają się na wszelkie skutki nowej licytacji nie tylko do wysokości złożonego vadium ale i do wysokości strat, jakieby dla Rządu z nowej licytacji wynikły, a które po potrąceniu vadium z majątku odstępujących, ściągnięte będą, że deklaracje nie w terminie powyżej oznaczonym, lecz później złożone, przyjętemi nie zostaną, tudzież że deklaracje inaczej nie podług domieszczonego tu wzoru, napisane i kwitem na złożone vadium nie opatrzone, jakoteż warunkowe, lub niższe od cen oferty obejmujące, będą nieważne.

Warszawa d. 4 (16) Września 1862 r.
Z polecenia Dyrektora Głównego Prezydującego,
Rzeczywisty Radca Stanu, Muszyński.
Dyrektor Kancelarji,
Radca Stanu, Parzelski.
Naczelnik Sekcji, Słomkowski.

(N. D. 5177) *Rząd Gubernialny Warszawski.*

Ponieważ ogłoszona na dzień 24 Września (6 Października) r. b. licytacja w biurze Rządu Gubernialnego odbyta na wydzierżawienie przez rok 1863 dochodu zyskowego od trunków w mieście Łowiczu, dla braku konkurentów spełzła bezskutecznie, podaje zatem do powszechnej wiadomości że w Magistracie miasta Łowicza odbędzie się dnia 23 Października (4 Listopada) r. b. o godzinie 11 z rana, powtórna głośna in plus licytacja na wydzierżawienie tego dochodu poczynając od sumy rs. 5405.

Każdy przeto mający chęć ubiegania się o tę dzierżawę winien stawić się osobiście w miejscu wskazanem i okazać przy licytacji dowód na złożone w kasie miejskiej, Gubernialnej, lub Banku Polskim vadium $^1/_{10}$ części powyższej sumy wyrównywające oraz w gotowiźnie rs. 10 na koszta ogłoszenia licytacji, które odstępującemu zaraz zwrócone będzie, zaś utrzymującego się na kaucje po skompletowaniu do wysokości $^1/_5$ części sumy zalicytowanej przez czas dzierżawy zatrzymanem zostanie, kwota rs. 10 użyta będzie na zaspokojenie kosztów ogłoszenia i jeżeli pokaże się nie wystarczającą, plus licytant kwotę brakującą dopłaci, nawzajem resztę jakaby pozostała będzie miał sobie zwróconą.

Bliższe warunki w każdym dniu wyjąwszy świątecznych w Magistracie pomienionego miasta przejrzane być mogą.

Warszawa d. 24 Września (6 Paździe.) 1862 r.
Z up. Gubernatora Cywilnego,
Radca Gubernialny, Strożycki.
za Naczelnika Kancelarji, Gurowski

(N. D. 5178) *Rząd Gubernialny Warszawski.*

Podaje do powszechnej wiadomości, iż w d. 25 Października (6 Listopada) r. b. o godzinie 12-ej w południe w sali licytacyjnej tutejszego Rządu Gubernialnego, odbywać się będzie przez opieczętowane deklaracje licytacja in minus na podjęcie się entreprryzy odbudowy spalonego Ratusza o parterze i piętrze masiv murowanego, z kloaką i oparkanieniem podwórza drewnianemi, w mieście Mogielnicy, a to od sumy rs. 2579 kop $93^1/_2$ kosztorysem przez Komisją Rządową Spraw Wewnętrznych zatwierdzonym objętej.

Każdy przeto mający chęć podjęcia się tej entreprryzy, deklaracje swoje z kwitem Banku Polskiego, którejkolwiek kasy skarbowej lub miejskiej, złożone vadium w ilości rs. 258 usprawiedliwiający złoży w miejscu, czasie i dniu wyżej oznaczonym.

Deklaracje mają być pisane czytelnie, czysto bez żadnych poprawek, skrobań, podług dołączającego się tu wzoru, i w czasie własnym złożone, gdyż podane po terminie przyjęte nie będą.

Warunki licytacyjne i kosztorys przejrzane być mogą każdego dnia oprócz świąt w godzinach biurowych w Warszawie w biurze Rządu Gubernialnego i w biurze Naczelnika Powiatu Warszawskiego oraz na gruncie w Magistracie miasta Mogielnicy.

Nieutrzymującemu się przy licytacji vadium zaraz powróconem będzie.

Wzór do deklaracji.

W skutek ogłoszenia Rządu Gubernialnego Warszawskiego z dnia 20 Września (2 Października) r. b. N. 81,830/32,142, składam niniejszą deklarację: że odbudowy spalonego ratusza o parterze i piętrze masiv murowanego, z kloaką i oparkanieniem podwórza drewnianemi w Mieście Mogielnicy, wedle zatwierdzonego kosztorysu obowiązuję się wykonać za sumę (tu wypisać sumę wyraźnie cyfrą i literami) poddając się wszelkim obowiązkom i zastrzeżeniom warunkami licytacyjnemi objętym, Kwit kasy N. na złożone w jej depozycie vadium rs. 258 dołączam, które w razie nie utrzymania się przy licytacji sam odbiorę, lub o nadesłanie takowego pocztą do N. na mój koszt upraszam.

Stałe moje zamieszkanie w N. pisałem w N. dnia N. miesiąca N. roku 1862 r.

Na kopercie opieczętowanej deklaracji pomieścić należy: „Deklaracja w celu podjęcia się entreprryzy odbudowy ratusza z zabudowaniami w mieście Mogielnicy“

Warszawa d. 20 Września (2 Paźdz.) 1862 r.
Z upow. Gubernatora Cywilnego,
Radca Gubernialny, Strożycki.
za Naczelnika Kancelarji, Gurowski.

(N. D. 5179) *Rząd Gubernialny Warszawski.*

Ponieważ ogłoszona na dniu 24 Września (6 Października) r. b. licytacja w biurze Rządu Gubernialnego odbyta na wydzierżawienie przez rok 1863 dochodów:

1. Z opłat zyskowego od trunków.
2. Z propinacji ryczałtowej, i
3. Z propinacji Wójtowskiej wraz z karczmą ostatni grosz w m. Piotrkowie, dla braku konkurentów spełzła bezskutecznie, podaje zatem do powszechnej wiadomości, że w Magistracie miasta Piotrkowa odbędzie się w dniu 23 Października (4 Listopada) r. b. o godzinie 11 z rana powtórna głośna in plus licytacja na wydzierżawienie powyższych dochodów poczynając od sum

ad 1. rs. 3972
ad 2. rs. 13500,
ad 3. rs. 2154,

Każdy przeto mający chęć ubiegania się o powyższe dzierżawy, winien stawić się osobiście na miejscu wskazanem i złożyć przy licytacji dowód deponowanego w Kasie Miejskiej, Gubernialnej, lub Banku Polskiego vadium 1/10 części powyższych sum wyrównywającego, oraz w gotowiźnie kwotę rs. 10, na koszta ogłoszenia licytacji które odstępującemu zaraz zwrócone będzie, zaś utrzymującego się na kaucję po skompletowaniu do wysokości 1/5 części sumy zalicytowanej przez czas dzierżawy zatrzymanem zostanie kwota rs. 10 użytą będzie na zaspokojenie kosztów ogłoszenia, i jeżeli okaże się niewystarczającą, plus licytant kwotę brakującą dopłaci, nawzajem resztę jakaby pozostała będzie miał sobie zwróconą.

Bliższe warunki w każdem dniu wyjąwszy świątecznych w Magistracie miasta Piotrkowa w godzinach biurowych przejrzane być mogą.

Warszawa d. 24 Września (6 Paźdz.) 1862 r.
z up. Gubernatora Cywilnego,
Radca Gubernialny, Strożycki.
Naczelnik Kancelarji, Gurowski.

(N. D. 5180) *Rząd Gubernialny Warszawski.*

Ponieważ ogłoszoną na dzień 11 (23) Października r. b. licytację odbyć się mającą w biurze Rządu Gubernialnego Warszawskiego na wydzierżawienie przez rok 1863 dochodów z opłat zyskowego, oraz garncowego, czyli wiadrowego w mieście Wieluniu, Komisja Rządowa Spraw Wewnętrznych, zgodnie z życzeniem tamecznej Rady Miejskiej na miejscu nakazała, Rząd Gubernialny przeto podaje do powszechnej wiadomości, że w Magistracie miasta Wielunia odbędzie się w dniu 23 Października (4 Listopada) r. b. głośna in plus licytacja na wydzierżawienie powyższych dochodów a mianowicie:

Zyskowe od sumy rs. 642.
Garncowe czyli wiadrowe od sumy rs. 2776.

Każdy przeto mający chęć ubiegania się o tę dzierżawę winien stawić się osobiście w miejscu wskazanem i złożyć przy licytacji dowód deponowanego w Kasie miejskiej, Gubernialnej, lub Banku Polskim vadium 110 części powyższej sumy wyrównywającego, oraz w gotowiźnie kwotę rs. 10 na koszta ogłoszenia licytacji, które odstępującemu zaraz zwróconem będzie, zaś utrzymującego się vadium na kaucję po skompletowaniu do wysokości 15 części sumy zalicytowanej przez czas dzierżawy zatrzymanem zostanie. Kwota rs. 10 użytą będzie na zaspokojenie kosztów ogłoszenia i jeżeli pokaże się niewydostarczającą, plus licytant kwotę brakującą dopłaci, nawzajem resztę jakaby pozostała będzie miał sobie zwróconą.

Bliższe warunki w każdym dniu wyjąwszy świątecznych w Magistracie pomienionego miasta w godzinach biurowych przejrzane być mogą.

Warszawa d. 25 Września (7 Paźdz.) 1862 r.
z up. Gubernatora Cywilnego,
Radca Gubernialny, Strożycki.
(3) za Naczelnika Kancelarji, Gurowski.

(N. D. 5250) *Rząd Gubernialny Radomski.*

W następstwie obwieszczenia swego z d. 28 Sierpnia (9 Września) r. b. Nr. 56435 w Nrze 38 Dziennika Gubernialnego z r. b. zamieszczonego, podaje do wiadomości osób interesowanych, iż w biurze Rządu Gubernialnego tutejszego, w d. 19 (31) Października r. b. odbywać się będzie licytacja in plus celem wydzierżawienia na następny rok 1863, dochodów Konsumcyjnych z m. Rządowego Kozienic od dotychczasowej sumy dzierżawnej rs. 3192, wyraźnie rubli srebrem trzy tysiące sto dziewięćdziesiąt dwa w sposobie i pod warunkami w powołanem obwieszczeniu wskazanemi.

Radom d. 13 (25) Września 1862 r.
za Gubernatora Cywilnego,
Radca Gubernialny, Nowakowski.
(3) p. o. Naczelnika Galiński.

(N. D. 5368) *Rząd Gubernialny Lubelski.*

Podaje do powszechnej wiadomości, iż w dniu 29 Października (10 Listopada) b. r. odbywać się będzie w biurze Rządu Gubernialnego tutejszego licytacja przez deklaracje opieczętowane do godziny 12-ej w południe składać się mające na wydzierżawienie dochodów konsumcyjnych miasta Urzędowa na rok 1863 poczynając od sumy rs. 583, wyraźniej rubli srebrem pięćset ośmdziesiąt trzy, a to w sposobie i pod warunkami w poprzedniem obwieszczeniu z d. 25 Sierpnia (6 Września) b. r. N. 61234/21034 zamieszczonemi i przez Dzien. Pow (N. 200, 212 i 218) i Dzienniki Gubernialne N. 37, 38 i 39 do powszechnej wiadomości podanymi.

Aby zaś niniejsze obwieszczenie do wiadomości każdego interesowanego doszło, takowe są obowiązani wójci po gminach, a magistraty po miastach przy kościołach i bożnicach, oraz miejscach większego zbierania się ludności w dnie targowe i świąteczne, trzykrotnie w terminach przynajmniej o siedm dni od siebie odległych, z których ostatnie najmniej o siedm dni termin licytacji poprzedzać winno, ogłosić i dowody ogłoszenia Naczelnikowi Powiatu przesłać, a który następnie takowe na trzy dni przed terminem licytacji Rządowi Gubernialnemu bezzawodnie złoży.

Lublin d. 28 Września (10 Paźdz.) 1862 r.
p. o. Gubernatora Cywilnego, Boduszyński.
za Naczelnika Kancelarji, Biernacki.

N. D. 5184) *Naczelnik Powiatu Wieluńskiego*

W dniu 23 Października (4 Listopada) r. b. o godzinie 11 przed południem odbywać się będzie w biurze Naczelnika Powiatu Wieluńskiego licytacja in minus przez otwarcie opieczętowanych deklaracji, podług wzoru poniżej domieszczonego podać się mających na budowę domu i zabudowań gospodarskich, dla Szkoły Elementarnej w wsi Czajkowie od sumy anszlagowej rs. 1184 kop. 93.

Przystępujący do licytacji obowiązany jest złożyć vadium w 1/10 części to jest rs. 118 kop. 49 i pół do jednej z Kas Skarbowych lub miejskich, które w razie nieutrzymania się przy licytacji odebrać będzie mógł natychmiast, lub też za wskazaniem miejsca przez pocztę na koszt zwróconem sobie mieć będzie.

Wzór do deklaracji.

Ja niżej podpisany obowiązuję się, niniejszem pismem do wykonania robót budowy domu i zabudowań gospodarskich dla Szkoły Elementarnej w wsi Czajkowie, stosownie do anszlagu za sumę (wypisać literami) poddając się wszelkim zastrzeżeniom i obostrzeniom warunkami licytacyjnemi objętym.

Vadium do tej entrepryzy złożyłem w Kasie N. w dowód czego kwit tejże Kasy dołączam.

Pisałem w N. dnia N. mca N. roku 1862.

Imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania napisać czytelnie.

Wieluń d. 19 Września (1 Października) 1862 r.
Szmidecki.

(N. D. 5185) *Naczelnik Powiatu Wieluńskiego.*

W dniu 23 Października (4 Lisopada) r. b, o godzinie 2-ej po południu odbywać się będzie w biurze Naczelnika Powiatu Wieluńskiego głośna in minus licytacja na restauracją domu i budowę zabudowań gospodarskich dla Szkoły Elementarnej w wsi Kraszewicach (oprócz wartości drzewa bezpłatnie) przez dziedzica dostarczyć się mającego) od sumy anszlagowej rs 558 kop. $48^3/_4$ przystępujący do licytacji obowiązany jest złożyć vadium w $^1/_{10}$ części to jest rs. 55 kop. 85 do Kasy Powiatu, które w razie nieutrzymania się przy licytacji odebrać będzie mógł natychmiast lub też za wskazaniem miejsca przez pocztę takowe na koszt zwróconem sobie mieć będzie.

Wieluń dnia 17 (29) Września 1862 r.
(3) Szmidecki.

(N. D. 5369) *Naczelnik Powiatu Hrubieszowskiego.*

Stosownie do reskryptu Rządu Gubernialnego Lubelskiego z d. 18 (30) Września b. r. Nr. 61,235/16,962, podaje do powszechnej wiadomości, że w biurze Naczelnika Powiatu Hrubieszowskiego w dniu 1 (13) Listopada 1862 r. o godzinie 11 przed południem odbywać się będzie licytacja in minus przez składanie opieczętowanych deklaracji na entreprryzę reperacji kościoła murowanego r. l. parkanu około kościoła i oparkanienia cmentarza grzebalnego we wsi Wożuczynie od sumy anszlagowej rub. sr. 2734 kop. 35 1/2.

Każdy zatem mający chęć podjęcia się tej entreprryzy obowiązany w miejscu i czasie oznaczonym złożyć swą deklaracją podług niżej zamieszczonego wzoru napisaną, przy dołączeniu vadium rs 683 kop. 58 w gotowiźnie lub listach zastawnych, które nieutzymującemu się przy licytacji zaraz zwróconem zostanie. O innych warunkach w każdym czasie wyjąwszy świąt w biurze Naczelnika Powiatu wiadomość powziąść można.

Wzór do deklaracji.

W skutek ogłoszenia z dnia 29 Września (11 Października) 1862 r. Nr. 15339, podaję niniejszą deklarację, iż obowiązuję się entreprryzy reperacji kościoła r. l. parkanu ogradzającego kościół i oparkanienia cmentarza grzebalnego we wsi Wożuczynie podług planu i anszlagów przez Komisję Rządową Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego pod dniem 18 (30) Sierpnia r. b. zatwierdzonym za sumę (tu wypisać literami) poddając się wszelkim obowiązkom i zastrzeżeniom w warunkach licytacyjnych zamieszczonym.

Vadium w gotowiźnie lub listach zastawnych, w ilości rs. 683 kop. 58 składam, które wrazie nieutrzymania się przy licytacji sam odbiorę, lub o przesłanie takowych na mój koszt przez pocztę N. upraszam.

Stałe moje zamieszkanie jest w N. pisałem w N. dnia N. miesiąca N. 1862 r.

(podpisać wyraźnie imię i nazwisko.)

Hrubieszów d. 29 Września (11 Paźdz.) 1862 r.
Trzciński.

(N. D. 5183) *Magistrat Miasta Parczewa.*

Podaje do powszechnej wiadomości, że w dniu 24 Października (5 Listopada) r. b. o godzinie 10 z rana odbywać się będzie przed W. Pomocnikiem Naczelnika Powiatu Radzyńskiego, w biurze Magistratu tutejszego głośna in plus licytacja na jednoroczne wydzierżawienie dochodu Kasy Ekonomicznej tutejszej z Propinacji Miejskiej poczynając od dnia 1 Stycznia 1863 r. do dnia ostatniego Grudnia tegoż roku od sumy dotychczas pobieranej rs. 815.

Mający przeto chęć licytowania tego dochodu zgłosić się zechcą w terminie i miejscu jak wyżej zaopatrzywszy się w vadium rs. 81 kop. 50, wynoszące.

Parczewo d. 5 Października 1862 r.
Burmistrz, Kraczkiewicz.

(N. D. 5486) *Rada Szczegółowa Opiekuńcza Szpitala Dzieciątka Jezus.*

Podaje do wiadomości, że z powodu nie doszłych do skutku dla braku konkurentów w d. 1 (13) i 2 (14) b. m. licytacji na dostawę roczną dla Szpitala Dzieciątka Jezus artykułów następujących: 1. Mięsa wołowego; 2. ryżu; 3. kaszy greczanej grubej; 4. kaszy jaglanej; 5. grochu okrągłego polnego; 6. szmalcu; 7. masła; 8. jaj; 9. okowity; 10. oleju preparowanego do lamp; 11. świec łojowych; 12. mydła szarego; 13. mydła twardego; 14; sody; 15. siana; 16. owsa; 17. siemienia lnianego, powtórny termin do licytacji na takowe dostawy w ilościach poprzedniem ogłoszeniem z d. 15 (27) Września r. b. N. 12,253 wskazanych, naznaczony został na d. 17 (29) b. m. godzinę 5-tą

Praetia do licytacji oraz wysokość vadiów do każdego artykułu w warunkach licytacyjnych są oznaczone.

Licytacja takowa na każdy po szczególe objekt in minus od ustanowionych cen, odbędzie się w kancelarji Szpitalnej przez opieczętowane deklaracje, do których wzór podany już został w powołanym wyżej ogłoszeniu z dnia 15 (27) z. m. N. 12,253. Takowe deklaracje w dniu oznaczonym do licytacji złożone być winny na ręce Nadzorcy Szpitala, najdalej na godzinę przed licytacją, później bowiem składane, niebyłyby już przyjętemi.

Warunki licytacyjne są do przejrzenia każdodziennie w kancelarji Szpitalnej.

Warszawa d. 8 (20) Października 1862 r.
Opiekun Prezydujący,
Radca Stanu, Pętkowski.

(N. D. 5522) *Pisarz Trybunału Cywilnego Gubernii Warszawskiej w Warszawie.*

Stosownie do art. 682 K. P. S. wiadomo czyni: iż na żądanie Moszka Cyns handlującego w Warszawie pod Nr. 991 zamieszkałego a zamieszkanie prawne do tego interesu i całego postępowania subhastacyjnego u Teodora Łąckiego Adwokata przy Sądzie Apelacyjnym Królestwa Polskiego w Warszawie przy ulicy Sto Jerskiej pod Nr. 1775 zamieszkałego, obrane mającego, w poszukiwaniu sumy rs. 1350, z procentem 5% od dnia 2 (14) Lutego 1862 r. liczącym się i kosztów egzekucyjnych od Piotra Wojcickiego Obywatela i właściciela Nieruchomości w Warszawie pod Nr. 2291 położonej, zaś w Warszawie pod Nr. 2344 mieszkającego, protokółem Antoniego Onufrego Szadkowskiego Komornika przy Sądzie Apelacyjnym Królestwa Polskiego w dniu 24 Sierpnia (5 Września) 1862 r. sporządzonym, wdrodze przymuszonego wywłaszczenia zajętą i zaaresztowaną została:

NIERUCHOMOŚĆ,

w Warszawie przy ulicy Gęsiej pod Nr. 2291, a policyjnym pod Nr. 2291 lit. *a.* na gruncie czynszowym, w Cyrkule policyjnym i Administracyjnym 6, w jurysdykcji Sądu Pokoju Okręgu i miasta Warszawy Wydziału II. położona, prawem własności do egzekwowanego dłużnika Piotra Wojcickiego Obywatela w Warszawie pod Nr. 2344 zamieszkałego, należąca, w posiadaniu i użytkowaniu Haskla Siemion Zastawnika zostająca, poszukiwaną wierzytelnością hypotecznie obciążona wspólną księgą wieczystą całej nieruchomości Nr. 2291, w Warszawie mająca.

Na gruncie powyższej nieruchomości są następujące zabudowania:

1. Dom frontowy z drzewa o parterze i jednem piętrze, dachówką karpiówką kryty, 4 kominy murowane mający.
2. Komórki piętrowe z drzewa gontami kryte.
3. Oficyna z drzewa i pruski mur dachówką holenderką kryta, cztery kominy murowane mająca.
4. Oficyna z drzewa deskami szalowana o parterze i jednem piętrze, dachówką karpiówką kryta, dwa kominy murowane mająca.
5. Zabudowania z drzewa w słupy, deskami kryte, obejmujące komórki, kloakę i śmietnik.
6. Podwórze niebrukowane, tylko rynsztok, studnia balami cembrowana z wałem, korbą, łańcuchem i kubłem okutym.
7. Podwórze drugie niebrukowane.
8 Parkany tę posesję oddzielające, są w akcie zajęcia opisane.

W nieruchomości tej jest pięćdziesiąt jeden lokatorów, z imion i nazwisk oraz cenę najmu uiszczających, wakcie zajęcia wymienionych.

Obszerniejsze opisanie powyż zajętej i zaaresztowanej nieruchomości znajduje się w akcie zajęcia u sprzedażą dyrygującego Teodora Łąckiego Adwokata przy Sądzie Apelacyjnym Królestwa Polskiego, w Warszawie pod N. 1775, przy ulicy Sto Jerskiej zamieszkałego zaś zbiór objaśnień i warunki sprzedaży w Kancelarji Trybunału tutejszego w Wydziale I. złożone, przejrzane być mogą.

Zajęcie w kopiach doręczone:

1. JW. Zygmuntowi hr. Wielopolskiemu Prezydentowi miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie pod N. 462, urzędującemu na ręce Dąbrowskiego Urzędnika tegoż Magistratu.

2. Franciszkowi Dziaszkowskiemu Pisarzowi Sądu Pokoju Okręgu i miasta Warszawy Wydziału II. w Warszawie pod N. 549 urzędującemu na ręce własne.

Obudwom d. 19 Września (1 Października) 1862 r.

Wniesiono do księgi wieczystej nieruchomości w Warszawie pod N. 2291, położonej, dnia 19 Września (1 Października) 1862 r., a w dniu dzisiejszym do księgi zaaresztowań w Kancelarji Trybunału tutejszego na ten cel utrzymywanej wpisane zostało.

Pierwsza publikacja zbioru objaśnień i warunków sprzedaży odbędzie się na Audjencji publicznej Trybunału Cywilnego Gubernii Warszawskiej w Warszawie w Wydziale I. w miejscu zwykłych posiedzeń przy ulicy Długiej pod N. 549 o godzinie 10 z rana dnia 13 (25) Listopada 1862 r.

Sprzedażą dyrygować będzie Teodor Łącki Adwokat, którego zamieszkanie jest wyżej wskazane.

Warszawa d. 2 (14) Października 1862 r.
Radca Dworu, Zgórski.

Wywieszono na Tablicy w sali ustępowej Trybunału Cywilnego Gubernii Warszawskiej dnia 3 (15) Października 1862 r.
Radca Dworu, Zgórski.

(N. D. 5526)

W dniu 15 (27) b. m. i r. o godzinie 10 na targu przed Lwem, zwanym przy ulicy Chłodnej i o godzinie 11 z rana, na targu w Rynku Starego miasta w Warszawie oraz w dniu 16 (28) t. m. i r. o godzinie 10 z rana na tymże targu prawnie zajęte, cegła surówka, różne meble jesionowe, olszowe, kasa żelazna, wina różne, arak cukier, kawa, i t. p przez publiczną licytację sprzedane zostaną, a w dniu 24 Października (5 Listopada) r. b. o godzinie 10 z rana na gruncie nieruchomości Nr. 1522 w Warszawie przy ulicy Zgoda tąż posesją Nr. 1522, prawnie zajętą czyli jej dochody w jedroczną dzierżawę od d 1 Stycznia 1863 r. do tegoż d. 1864 r. n. s. przez publiczną licytację wypuszczę.

Licytacja zacznie się od rs. 100 jako rocznej dzierżawy.

Vadium do licytacji w kwocie rs. 100 złożone być winno; zaś w dniu 16 (28) Listopada r. b. o godzinie 10 z rana na gruncie posesji Nr. 1190, do Jakóba Zalewskiego należącej w Warszawie przy ulicy Pańskiej położonej, odbędzie się przedemną Komornikiem licytacja na dzierżawę dochodów tejże nieruchomości Nr. 1190, na czas od 1 Stycznia n. s. 1863 r. do tegoż dnia 1864 r.

Licytacja zacznie się od rs. 100, jako ceny dzierżawnej rocznej.

Vadium w ilości rs. 100, złożone być winno.

Warunki dzierżawy obydwóch tych posesji w kancelarji mojej w Warszawie pod Nr. 548 egzystującej, przejrzane być mogą.

Karwowski, Komornik.

ZAPOZWY EDYKTALNE.

(N. D. 4921) *Sąd Policji Poprawczej Powiatu Warszawskiego Wydziału I.*

Zapozywa Faustyna Jaworowskiego lat 23 mającego, profesji stolarskiej, ostatnio pod N. 2229 mieszkającego, obecnie z pobytu niewiadomego, aby w ciągu dni 30 od daty niniejszego zapozwu niezawodnie w Sądzie tutejszym pod skutkami prawa stawił się.

Warszawa d. 11 (23) Września 1862 r.
Sędzia Prezydujący, w z. Paretti.

(N. D. 4587) *Sąd Policji Poprawczej Wydziału Lubelskiego.*

Zapozywa Katarzynę Pilasiewiczową, służącą dawniej w Lublinie zamieszkałą, o kradzież obwinioną obecnie z pobytu niewiadomą, aby się w Sądzie tutejszym w ciągu dni 30 stawiła dla ogłoszenia jej wyroku, w przeciwnym bowiem razie podług prawa postąpionem z nią będzie.

Lublin d. 21 Sierpnia (2 Września) 1862 r.
Asesor Prezydujący, M. Rudnicki.

(N. D. 4624) *Sąd Policji Poprawczej Wydziału Łęczyckiego.*

Zapozywa Antoniego Karolkiewicza fornala dworskiego we wsi Kątach zamieszkałego, a obecnie z pobytu niewiadomego, aby w dniach 30 od daty niniejszego zapozwu w Sądzie nitejszym stawił się, lub pobyt swój wskazał, w przeciwnym bowiem razie, stosownie do prawa postąpionem będzie.

Łęczyca d. 18 (30) Sierpnia 1862 r.
Sędzia Prezydujący,
Asesor Kolegialny, Wójcicki.

(N. D. 4645) *Sąd Policji Poprawczej Wydziału Siedleckiego.*

Wzywa niniejszem Apolonię Wojnarowską żonę lokaja, ostatnio we wsi i gminie Stoklacki Powiecie Siedleckim zamieszkałą, o kradzież obwinioną, aby do wysłuchania postanowienia w drodze łaski w jej sprawie wydanego w dniach 30-u w Sądzie Poprawczym Siedleckim stawiła się, gdyż po upływie tego terminu dalsze środki prawa przedsięwzięte będą.

Siedlce d. 23 Sierpnia (4 Września) 1862 r.
Sędzia Prezydujący, Wyziński.

(N. D. 4668) *Sąd Poprawczy Wydziału Kaliskiego.*

Zapozywa Pawła Borkowskiego dawniej aplikanta biura Naczelnika Powiatu Sieradzkiego, następnie dozorcę policyjnego Magistratu miasta Turku, a w końcu w straży policyjnej miasta Warszawy, będącego, aby się w Sądzie tutejszym do posłuchania wyroku Sądu Apelacyjnego w ciągu dni 30 stawił, lub o swym pobycie Sąd uwiadomił, gdyż po upływie powyższego terminu stosownie do prawa postąpionem będzie.

Tyniec pod Kaliszem d. 5 Września 1862 r.
Sędzia Prezydujący, Ruprecht.

(N. D. 4669) *Sąd Poprawczy Wydziału Kaliskiego.*

Zapozywa Teodora Wize poddanego pruskiego, za pasportem w kraju tutejszym przebywającego, we wsi Lądzie Okręgu Pyzdrskim ostatnio jako czeladnik ciesielski zamieszkałego, aby się w Sądzie tutejszym do posłuchania wyroku Sądu Kryminalnego przeciwko niemu wydanego stawił, gdyż po upływie dni 30, stosownie do prawa postąpionem będzie.

Tyniec pod Kaliszem d. 5 Września 1862 r.
Sędzia Prezydujący, Ruprecht.

LISTY GOŃCZE.

(N. D. 4620) *Sąd Policji Poprawczej Wydziału Włocławskiego.*

Wzywa wszelkie władze tak cywilne jako i wojskowe nad porządkiem i bezpieczeństwem w kraju czuwające, aby star. Abraama Mures v. Morytz stałego mieszkańca miasta Gostynina, z profesji szmuklerskiej, następnie jako pisarz leśny utrzymującego się, wyrokami prawomocnemi na karę skazanego, z miejsca zamieszkania zbiegłego i przed wymiarem sprawiedliwości ukrywającego się, ściśle śledziły, a w razie dostrzeżenia ująć i Sądowi tutejszemu pod strażą dostawić raczyły. Rysopis Muresa v Morytz następujący: ma lat 50, wzrostu dobrego, twarzy ściągłej, włosów ciemnych nieco siwych, oczu burych, nosa średniego.

Brześć d. 20 Sierpnia (1 Września) 1862 r.
Sędzia Prezydujący,
Radca Dworu, Tryniszewski.

(N. D. 4569) *Sąd Policji Poprawczej Wydziału Bialskiego.*

Wzywa wszelkie Władze tak cywilne jako i wojskowe nad porządkiem i bezpieczeństwem w kraju czuwające aby Srula Ajzyka Rojzmana o kradzież obwinionego, i do odpowiadania z domu Badań zakwalifikowanego i przed wymiarem kary ukrywającego się, śledzić, ująć i pod silną strażą Sądowi tutejszemu lub najbliższemu odstawić raczyły, rysopis jego jest następujący: lat ma 48, wzrost mały, twarz okrągła, oczy piwne, nos mierny, włosy ciemno-blond, broda okrągła mówi po żydowsku po polsku i rosyjsku używa ubioru żydowskiego, stałe zamieszkanie jego było w mieście Wohyniu Powiecie Radzyńskim Guberni Lubelskiej.

Biała 21 Sierpnia (2 Września) 1862 r.
Sędzia Prezydujący, Waleszyński.

(N. D. 4590) *Sąd Policji Poprawczej Wydziału Pułtuskiego.*

Wzywa wszelkie władze nad bezpieczeństwem w kraju i spokojnością czuwające, aby Szulima Saks dawniej w mieście Janowie zamieszkałego obecnie z pobytu niewiadomego, lat 25 liczącego, wzrostu dobrego, twarzy pociągłej, włosów blond, nosa ściągłego, ust miernych o kradzież silnie poszlakowanego śledziły, a w razie ujęcia Sądowi tutejszemu lub innemu najbliższemu dostawić zechciały.

Pułtusk d. 23 Sierpnia (4 Wrześ.) 1862 r.
Sędzia Prezydujący,
Radca Dworu, Dembowski.

(N. D. 4589) *Sąd Policji Poprawczej Wydziału Pułtuskiego.*

Wzywa wszelkie władze nad bezpieczeństwem w kraju i spokojnością czuwające, aby Bonifacego Makowskiego lat 45 liczącego, wyrobnika, wzrostu średniego, ust i nosa małych, oczu niebieskich, włosów i zarostu blond, ostatnio we wsi Szmulinie zamieszkałego, obecnie za spełnioną kradzież konia ukrywającego się śledziły, a w razie ujęcia Sądowi tutejszemu lub najbliższemu w ciągu dni 30 tu dostawić zechciały.

Pułtusk d. 23 Sierpnia (4 Września) 1862 r.
Sędzia Prezydujący,
Radca Dworu, Dembowski.

w Drukarni J. Jaworskiego.—Za pozwoleniem Cenzury.